

Український футбол

Ціна вільна

видання газети

Виходить тричі на тиждень (вівторок, четвер, субота)

Кримінал

ДЕТОНАТОР ПІД КРИСЛОМ.

ДЕСЯТЬ ОСІБ ПОРАНЕНО, ШІСТЬ З НИХ ГОСПІТАЛІЗОВАНО, ДВОЄ — У ВАЖКОМУ СТАНІ ВНАСЛІДОК ВИБУХУ, ЩО СТАВСЯ В СТОЛИЧНОМУ ГОТЕЛІ "СПОРТ" У ВІВТОРОК. УЧОРА ТУДИ МАЛИ ПОСЕЛИТИСЯ ГРАВЦІ Й ТРЕНЕРИ ХАРКІВСЬКОГО "МЕТАЛІСТА"

ТЕРОРИСТИЧНИЙ АКТ

Стався о 12.35 в холі готелю, в його правому крилі. За попередньою інформацією, пластикова вибухівка, як стверджує начальник Київського міліцейського главку генерал-лейтенант Корнієнко, за потужністю еквівалентна двом кілограмам тротилу, була прихована під одним із крісел. Од вибуху постраждали перші чотири поверхи, вибито всі шибки. Як вдалося дізнатися, в офісі офіційного туроператора Федерації футболу України — фірми "Спорт Лайн Тревел", що в глибині лівого кута першого поверху, пошкоджені меблі, впала стеля. Техніка залишилася неушкодженою лише завдяки алюмінієвим дверям, що трохи призупинили вибухову хвилю.

Очевидці розповідають, що в момент інциденту на кілька секунд заклало вуха, такий гучний був вибух. Друзки шибок розлетілися в радіусі сорока метрів.

Нині в приміщеннях ведуться ремонтні роботи. Наш кореспондент спробував прорватися до холу, аби простежити за їхнім ходом, однак наткнувся на кремезну постать одного з працівників відомчої охорони. Мовляв, заборонено. До речі, в холі, з'ясувалося, постійно чергують по тричотири сек'юриті...

ВЕРСІЇ

Того, що відбулося, дві: мали місце або кримінально-бізнесові розборки, або замах на директора готелю, віце-президента Національної Федерації футболу, президента Асоціації інвалідного футболу України Бориса Воскресенського. Другий варіант, в принципі, дивний, адже в цей час Борис Михайлович перебував у службових справах в Одесі. Дізнавшись про інцидент, він терміново повернувся до столиці. Нам погаланило зв'язатися з Воскресенським, однак бізнесовий та футбольний діяч, пославшись на кепський настрій і купу організаційних проблем, люб'язно попросив не влаштовувати йому "допит".

ПЛАСТИКОВА ВИБУХІВКА

складається з вибухового пристрою та детонатора. Часто використовується в промисловості. Як уже згадувалось, потужність дорівнювала потужності двох кілограмів тротилу. Аби мати приблизну картину, пропонуємо коротеньку довідку.

Вибухові якості тринітротолуолу (тротилу):
теплота вибуху — 4190 кдж/кг (1000 ккал/кг),
температура спалаху — 290° С,
швидкість детонації — 7000 м/сек.,

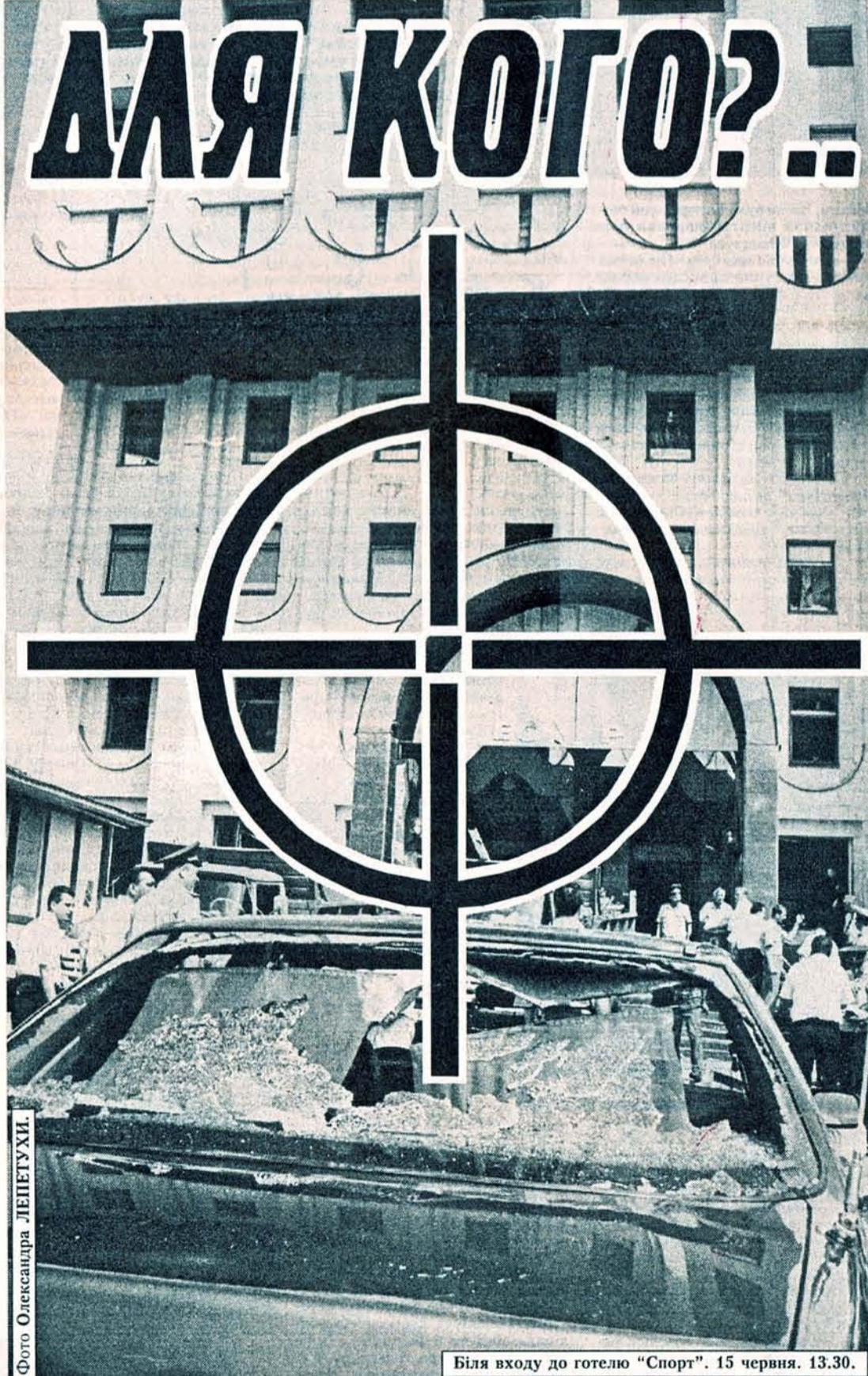

Фото Олександра ЛЕПЕГУХИ.

Біля входу до готелю "Спорт". 15 червня. 13.30.

об'єм газоподібних продуктів вибуху — 730 л/кг. Вибухаючи, тринітротолуол ного окису вуглецю. Тротильовий еквівалент — термін, що вико-

ристовується для характеристики різних хімічних вибухових систем по відношенню до тротилу.

ЖЕРТВИ

переважно сторонні. У момент вибуху у вестибюлі сиділи адміністратор і барменша. Обидві легко поранені. Натомість серйозних травм зазнали пішоходи та продавці двох сусідніх кіосків. Особливо перепаало жінці, яку доставлено до лікарні з черепно-мозковою травмою, струсом мозку та пораненням обличчя й кінцівок.

ФУТБОЛЬНІ КОМАНДИ —

насамперед, вітчизняні — частенько зупиняються в готелі. "Карпати", "Зірка", "Металіст" — його постійні гості. Мешкали в "Спорті" й зарубіжні колективи, а точніше — молодіжні збірні Вірменії, Грузії, Ісландії та інших країн, що були нашими суперниками у відбіркових турнірах чемпіонатів континенту.

"МЕТАЛІСТ"

мав поселитися в готелі 16 червня напередодні чергового матчу національної першості з "Динамо".

Що думають про інцидент в харківському клубі? Відповідає віце-президент "Металіста" Віктор УДОВЕНКО.

— Те, що сталося в готелі "Спорт", — вельми сумна подія. На жаль, у нашому житті це трапляється вже постійно. Особливо прикро, що це сталося в готелі, з яким у нас гарні взаємини. Постійно "Металіст" зупинявся в "Спорті" й завжди мав приязне ставлення до себе, у чому велика заслуга директора готелю Бориса Воскресенського.

— 16-го "Металіст" теж мав оселитися в "Спорті". Чи розуміють у команді, що могло статися, якби заселилися на добу раніше?

— Наслідки могли бути іншими. Але іншими вони могли бути і в Єревані. Прикро, що в нашому футболі одна за одною складаються надзвичайні ситуації — спочатку зі збіркою, а тепер це. Ми вельми співчуваємо Борису Воскресенському, якого знаємо як людину, котра щиро вболіває за наш футбол і робить усе для його становлення.

— Коли ви дізналися про вибух? Які корективи він внесе у ваші плани?

— Про вибух дізналися за кілька годин після того, як він стався. Нам зателефонувало керівництво ФК "Динамо". Звідти сповістили, що сталося і що в Києві ми маємо мешкати в готелі "Славутич". Щодо самого готелю я не можу щось сказати, оскільки "Металіст" у "Славутичі" ще не жив жодного разу. Але ми розуміємо, що в нинішній ситуації обирати не доводиться.

СТВОРЕНО ОПЕРАТИВНО-СЛІДЧУ ГРУПУ, СКЛАДЕНУ З ПРАЦІВНИКІВ МВС, ПРОКУРАТУРИ ТА СБУ, ДЛЯ РОЗСЛІДУВАННЯ ІНЦИДЕНТУ.

МАЛЕНЬКІ ПОДРОБИЦІ ВЕЛИКОГО СЕЗОНУ

— Андрію, за великим рахунком, футбольний сезон завершено — залишилось зіграти всього кілька матчів чемпіонату. Що нового дав цей сезон київському "Динамо" і особисто футболісту Гусину?

— "Динамо" всьоме стало чемпіоном країни. Це — підтвердження класу, сили, цілеспрямованості. Це — підтвердження тієї, часом пекельної роботи, яка часто залишається непоміченою. Ми чемпіони — і цим все сказано. Кожен новий сезон диктує нові умови, висуває нові пріоритети та ставить нові завдання. Отже, залишається вище засукувати рукава...

— А як в плані змагань та досягнень на єврокубковій арені?

— Як на мене, головне досягнення цього року — виступ київського "Динамо" в Лізі чемпіонів — це не тільки те, що команда потрапила в чільну четвірку європейської еліти, а й те, що колектив не лише стави сприймати всерйоз, а й рахуватися із ним. Як скажу навіть більше — поважати — і це там, де нас ніхто ніколи не чекав і не чекає.

— Ніні, озирайчись назад, вихід "Динамо" до півфіналу Ліги чемпіонів сприймається як факт законний та реальний. Однак дорога часто була усіяна тернами та несподіванками. Найперша і найголовніша з них — "Спарта".

— Як не дивно, а чеська команда виявилася чи не найнезручнішим суперником цього сезону. Здавалося б, "спартанці" нічого особливого не продемонстрували ні в нападі, ні в обороні, грали дуже просто, без особливої імпровізації, хоча й достоту надійно. Але саме проти цього суперника нам гралося надто тяжко. І, як на мене, той двобій став найбільш емоційно виснажливим за весь лігочемпіонський шлях, а перемога, нами здобута, — зразком прояву спортивної мужності, волі, характеру і талану, певною мірою.

— Талану "Динамо" не вистачило особливо в першому матчі проти чехів, у Києві. Саме тоді дехто із журналістів та уболівальників звинуватив тебе чи не в усіх гріхах...

— Я сприймаю лише професійну, аргументовану оцінку чи критику. І, за великим рахунком, завжди знаю і відчуваю, як зіграв у тому чи іншому матчі, в тому чи іншому ігровому епізоді. Тому на подібні репліки та сплеск емоцій намагаюсь не звертати уваги та не брати близько до серця. Інакше не можна, адже скільки людей — стільки думок та оцінок: обов'язково знайдеться хтось, кому твоя гра не подобалась або не подобається взагалі.

— Але так чи інакше, а чеський "шлагбаум" вдалося благополучно обминати, здобувши, таким чином, перепустку в Лігу чемпіонів. Чого і кого чекав у груповому турнірі?

— Я вже трохи підзабув ті поєдинки. І не тільки тому, що вони були не зовсім вдалим. Вибачай за лірику, а якщо конкретніше, то в усіх вищезгаданих поєдинках, попри наші помилки — часом очевидні, інколи випадкові, а десь і відверто вигадані арбітрами, ми грали краще за своїх опонентів, переважаючи їх за всіма складовими компонентами гри. Єдине, чого нам не вистачало, так це удачі. І це, можливо, терпіння. Але подальший розвиток подій продемонстрував, хто є хто, і хто чого вартий. Ми витримали, дочекались, змогли. І знову, як і рік тому, стали першими...

— ...І знову вийшли до кращої

востей мав у кілька разів більше (особливо у мадридському матчі), це можна назвати й посмішкою Фортуні, хоча я, звичайно ж, ні в якому разі не забуваю ні про наше бажання перемогти, ні про готовність грати до останнього, ні про шалену підтримку уболівальників.

— В результаті королівський клуб позбувся і корони, і трону. "Динамо" — в півфіналі. Як зустріли звістку про чергового суперника — "Байєр"?

— У півфіналі вийшли ті колективи, які цього найбільше заслужили. І тому ніякої різниці між трьома вірогідними кандидатами у спаринг ніхто не робив. А баварців

ними. Але зовсім недоречно звальювати всю відповідальність на одні плечі. Принагідно згадаймо, скільки разів Сашко нас виручав. Пригадайте також і матч у Празі проти "Спарти", і післяматчеві пенальті. Так що ці звинувачення безпідставні — адже загалом грає одинадцять, а не один, — і некоректні, бо Шовковський — наш партнер, товариш. І взагалі. Це питання — наша внутрішня справа. І будьте певні, ми в ній розберемося.

— Незважаючи на поразку, "Динамо" подарувало нам низку приємних спогадів та миттєвостей, вийшовши до квартету найсильніших клубів континенту. Якщо не

якась невпевненість, розгубленість. Але те, що не вдалося зробити нам, зробили опоненти, забивши один за одним два однакові м'ячі після розіграшу кутюхів. І після цього в нас опустилися руки, а гол Дель П'єро лише підтвердив наш психологічний надрив... Пригадую той матч і наші поєдинки з мюнхенцями — й мимоволі роблю висновок: "Ювентус" за багатьма показниками переважає "Байєр". Ось тільки італійцям — як, між іншим, і нам, у вирішальних матчах часто не вистачає талану.

— Попри поразку від "Ювентуса", в тодішньому турнірі динамівці здобули чимало гучних перемог над сильними суперниками. Однак навіть на цьому тлі двобій із "Барселонаю" стоїть окремо. Такої феєричної гри та результату не було давно. Ті матчі стали й для тебе визначними, одними з кращих у кар'єрі, особливо виїзний. Чи не так?

— Ті матчі стали бенефісом "Динамо", а не когось одного. Та й "Барса" тоді грала за формулою: і сам граю, і супернику даю. Що ж до моєї гри, то нічого особливого у своїх діях не пригадую: зіграв, як зумів. Головне, що не "випав" із командних дій та ігрової моделі. Можливо, якщо років через десять буде переглядати ті поєдинки, то щось і віднайду нове чи незвичне у своїй гри.

— Але ж ти не будеш заперечувати, що після тих матчів футбольна Європа відкриває для себе не лише Шевченка чи Реброва, які й до того були "засвіченими", а й Гусина? Та й ціна, яку нібито пропонували керівництву київського клубу за тебе, нестримно поповзла вгору...

— Після зустрічей із каталонцями футбольна громадськість континенту відкриває, в першу чергу, динамівську команду, а не окремих її виконавців. Ці матчі засвідчили, що ми не випадково і не лише завдяки талану вдало зіграли до цього і з "Ейндховеном", і з "Ньюкаслем". Перемоги над каталонцями возвеличили київське "Динамо", можна навіть сказати, відродили із тимчасового забуття. А тепер щодо оцінки моєї гри та її фінансового "еквівалента". На подібні речі я стараюсь просто не звертати уваги. У кожного свій хліб та можливість і вміння його заробити. Згадай, з якого року ЗМІ "продають" в інші клуби Андрія Шевченка? А той і досі благополучно грає в "Динамо"...

— Тобто можливість твоєї появи в якомусь закордонному клубі мінімальна?

— Чому ж, можливо, колись і переберусь "за бугор". Та про це ще говорити зарано і тому недоречно.

— А на який термін у тебе контракт із "Динамо"?

— До 2001 року. Але, за великим рахунком, це не грає якоїсь визначної ролі. Це питання зовсім непросте. Вагу має не угода, а та гра, яку ти демонструєш, та репутація, яку здобув та заслужив, оцінка тренерського штабу та клубного керівництва. Ось ці показники й складають зміст того контракту.

— І все-таки, якщо спробувати заглянути за 2001 рік...

— Прогнозів намагаюсь не робити — невдачна це справа. Що буде — те й буде. Весь попередній розвиток моєї футбольної кар'єри засвідчує, що спланувати щось наперед майже неможливо. То й нехай все йде своєю чергою.

ВІД ЛЬВОВА — ДО КИЄВА. З ЗУПИНКОЮ У МОСКВІ

— Так, випадок інколи спроможний зробити карколомні зміни в житті. Наскільки я знаю, ти й футболем став займатися випадково...

— Випадковістю це навряд чи можна назвати. З м'ячем ганяв ще в дитинстві, але попервах не фут-

ЕКСКЛЮЗИВ Андрій ГУСИН: "ПРОБЛЕМИ "ЗІРКОВОСТІ" ДЛЯ МЕНЕ НЕ ІСНУЄ"

Ну й чим, здавалося, "бере" все те ж "Динамо"? Ну, класом, ну, завзятістю... Ну, може, "зірковістю"... Хоча, якщо так розібратись — за подібним графіком, сценарієм, може, навіть і складом — грають провідні клуби майже всієї Європи. Але навіть у порівнянні з кращими зразками гра "Динамо" не тьмяніє... То в чому ж річ? Безумовно, геній тренера — першооснова. Але "за кадром" залишається ще багато чого, зовні невольовимого і непомітного: рівень підготовки гравців, їхня універсальність, доведена майже до автоматизму (хто, приміром, може ствердно сказати, що ті ж Коул, Йорк, Янкер чи Індзагі можуть так впевнено грати не лише в атаці, а й в обороні? А київські форварди — можуть. І не лише можуть, а й уміють). І ще один нюанс, який помітний спостережливому глядачеві: в "Динамо" є "зірки", є перші, є кращі, але останніх, других — немає. Усі рівні. Рівні серед кращих, перші серед рівних. Один з них — Андрій Гусин.

Сивачи українського футболу збираються за "Динамо" та України!

вісімки. Чи не було напередодні жеребкування чвертьфінальних пар синдрому "Ювентуса"?

— А чому він мав бути? Після тієї поразки від туринців минув майже рік — термін наче й не дуже довготривалий — як для життя, але досить відчутний, як для футболу. Змінилися ми — стали більш досвідченими, грамотнішими, і сильнішими, безумовно. Помінявся і "Юве", в якого також бувають інколи проблеми. Тож суперника очікували так же спокійно, як це було й до цього, перед жеребкуванням групового турніру.

— Замість не дуже бажаного "Ювентуса" випав "Реал" — діючий клубний чемпіон Європи та світу. Отже, "хрпін редьки не солодший"?

— У будь-якому випадку нам дістався б гідний опонент — інших

сприйняли як і раніше всіх інших. Не було ніякого шапкозакидацького настрою, який нагнітали в деяких ЗМІ, що, мовляв, німці доволі одноманітні футболісти і грають за схемою, без імпровізації. Тому до матчів готувались відповідально.

— І все ж таки, "Байєр" залишився нездоланим. Чому, на твою думку? І де "Динамо" програву цей "матч сторіччя": у Києві чи Мюнхені?

— Все-таки полюблиють у нас чіпляти ярлики! Матч із Росією — "матч сторіччя", поєдинок із "Реалом" — "останній шанс для "Динамо". І це, до речі, не лише у футбольно-журналістській галузі. Приїждить із концертом якийсь співак, і ось маємо: "Хосе Карерас. Концерт століття в Києві". А програти де німцям? Певною мірою — і в Києві — маючи таку велику ігрову перевагу, умудрилися її не втримати. Особливо прикро, що суперник і моментів голевих не мав. А в матчі-відповіді знову нам не пощастило: мали кілька сприятливих нагод, але не зуміли їх реалізувати. Та й Кан того вечора перевершив самого себе, відбиваючи все, що летіло у ворота. Якимсь чином вплинув на кінцевий підсумок та настрої і арбітр, який нібито й робив усе правильно, але нишком засуджував нас. Ось, склавши все, й маємо плачевний результат.

— Принаймні, із трьох пропущених м'ячів два були на совісті Шовковського (як вважають переважна більшість журналістів, уболівальників та й фанівців). Чи не стала невдала гра голкіпера дестабілізуючим фактором, який вплинув на підсумковий результат двораундового протистояння?

— Я взагалі не хотів би коментувати таке. Помилки воротарів на трибунах здаються очевиднішими, "прозорішими", а інколи й фаталь-

Щаслива мить тріумфу.

— Вибирати не доводилось, адже на цій стадії випадкових та слабких уже немає. Сподівалися на жеребкування та на власні сили. Звістку про суперників, які дістались нам у групі, зустрів спокійно: чим нинішні суперники ліпші за минулорічних ("Барселону", "Ньюкасл", ПСВ)? Так що не було ні мандражу, ні ейфорії. А чого конкретно чекав — можливості зіграти якнайкраще, пройти турнірним шляхом якомога вище й довести, що ми варті більшого, ніж поразка 1:4 від "Ювентуса".

— Але стартові матчі засвідчили, що проблем у команди вистачає: стартова поразка у Афінах, домашня нічия проти чемпіона Франції, виїзний матч із "Арсеналом", який також не виграли...

просто вже не було та й не могло бути. І при іншому збігу обставин позитивні сторони та сильні місця можна знайти у будь-якого суперника — будь-то "Кайзерслаутерн" чи "Олімпіакос". А факт двобою з "Реалом" лише зайвий раз засвідчив, що на даному етапі вже буде зовсім інша боротьба. Крім цього, ми отримали досить суттєвий подражник — як-не-як, а володар Кубка чемпіонів!

— За рахунок чого вдалося перемогти королівський клуб?

— Все досить просто: перемагає сильніший, наполегливіший, фартівіший. Ми мали у своєму розпорядженні ці якості. А ще нам дуже поталанило: мати лише три нагоди забити м'ячі і всі їх реалізувати, в той час як суперник таких можли-

Часом Гусина можна зупинити лише так.

бол був основною месою "релігією". На першому місці стояла легка атлетика, зокрема — біг. Я народився і виріс у спортивній сім'ї, серед легкоатлетів. Мій батько, Леонід Володимирович, був спринтером — бар'єристом, а мама, Валентина Василівна, також серйозно займалася бігом, була неодноразовою чемпіонкою Збройних Сил. То ж сама атмосфера сприяла моему потягу до спорту, до бігу зокрема. Але футбол мені також подобався, і чим далі — тим сильніше. Однак на ранніх стадіях одне другому не заважало, а чергував легкоатлетичні заняття із футбольними, хоча в спецшколі з футбольним профілем не навчався. Так тривало до восьмого класу, після якого я визначився остаточно: азарт та дитячі мрії — захоплювався грою Дієго Марадони — перемогли. І тому вирішив займатися футболом. Серйозно і надовго.

— І з чого ж почав?

— Першим моїм тренером був Андрій Каримов (нинішній другий тренер "Карпат"), під "головуванням" якого я й займався в школі "Карпат". За цей час довелося виступати за різні команди та на різних рівнях: від першості міста до чемпіонату області. А першою месою серйозною командою став жидичівський "Авангард". У цьому колективі затримався недовго, але тренера, В.Ходукина, згадувати часто і з приємністю (а взагалі таланито мені на тренерів: є що й кого згадати, на кого рівнятися, у кого вчитися). Після Жидичева перебрався до Комарного, в тамтешній "Газовик". Але й там пробув трохи більше року, після чого нашому тренеру, Володимирі Журавчаку, запропонували перейти до "Карпат". Він погодився, забравши з собою й мене. Так я знову повернувся "на круги своя"...

— ...І в першому ж матчі за

лізі за "Карпати", змагатися у лізі першій, хоча й у другій динаміській команді, навряд чи було найкращим варіантом. Я відчував, що можу грати і на вищому рівні. Тому згодився перейти до ЦСКА-Борисфену, який тільки-но зайшов до елітного дивізіону.

— І як тобі велося в армійському колективі?

— Я не шкодюю, що зробив тоді вибір на користь ЦСКА. Команда грала у вищій лізі, ставилися високі цілі, підібрався чудовий, молодий колектив, кваліфікований тренер. Саме тоді в складі армійців грали Цихмейструк, Пушкунца, Волосянко, Пестряков, Аненков, біля тренерського керма був Михайло Фоменко, який за короткий проміжок часу зумів створити боедатний, конкурентоспроможний колектив, а головне — дисциплінований. Там, де ми не могли брати класом, брали наполегливістю, жагою. Тому й зіграли непогано — в тому сезоні ЦСКА став у підсумку четвертим. Досить непоганий результат як для дебютанта.

— Ти також зіграв непогано, збільшивши свій голевий доробок...

— Забивав досить часто, особливо в першому колі. Певний час навіть був серед лідерів у суперечці бомбардирів. Саме за ЦСКА мені вдалося "заробити" єдиний, поки що, мій хет-трик: сталося це в поєдинку з луганською "Зорею". Але, відігравши на мажорній ноті перше коло, у матчі за збірну отримав травму: зіткнувся з голкіпером суперника і мені шпипами розсікли коліно. Травма, яка спочатку здавалася незначною, виявилася в результаті серйозною: я вибув із гри місяців на два. Так для мене почалося друге коло "армійського" сезону. Через травми та пошкодження добру половину другого кола довелося пропустити.

намівську команду, я сам попросив Володимира Онищенка, тренера "Динамо-2", щоб він мене перевів у лінію оборони. Рішення це виникло випадково і досить спонтанно після програного — 0:3 — матчу. У тій грі мені здалося, що наші оборонці не впоралися із своїми обов'язками і я захотів себе спробувати на їхньому місці. Мене "поставили" спочатку на позицію переднього оборонця. Я зіграв один матч. Напевно, вийшло непогано, бо після гри Онищенко сказав: "Готуйся, наступного разу буде сюрприз". І задіяв мене опорним півоборонцем. І в першому ж своєму матчі (за яким, між іншим, спостерігав Лобановський) в новій "іпостасі" я спромігся забити м'яч, отримавши його у своєму штрафному майданчику, дійшов до чужого і пробив у "дев'ятку". З тих пір я й досі граю на цій позиції.

— Чи можна сказати, що твоє входження до динамівської "основи" відбулося весною 1997 року. Конкретно — у матчі із "Ворсклою", коли ти забив красивий м'яч Ковтуну?

— Навряд чи можна про забитою м'ячу судити про постійне місце в стартовому складі. Сьогодні ти забив, а завтра цього не зробив, або ще гірше — зіграв невдало чи недбало. І можеш місця в основі позбавитися. Головне — грати постійно стабільно, виконувати свою функцію. Що ж до того голу, то він став моїм бойовим хрещенням.

— Тобто можна стверджувати, що постійно "основних" у "Динамо" немає?

— А так і має бути в будь-якому колективі, який ставить перед собою задачі. А тим більше в киявському "Динамо". Все залежить від тебе самого: якщо є бажання, вміння та сила волі, а також терпіння чекати свого часу, то все буде добре, все налагодиться. Якщо ж будеш дивитися на все через призму лише свого "я" та власних амбіцій, можеш втратити не лише місце в "основі", а й набагато більше.

— У "Динамо" пробачують помилки?

— Помилки бувають різні: є помилки у передачах, у фінтах, у ударах по воротах. Усі ми живі люди, і тому нам також властиво помилятися, робити якісь помилки чи огріхи. Це, безумовно, пробачається, адже, таким чином, є над чим працювати, є матеріал для роздумів, роботи та вдосконалення. А є помилки й іншого характеру, більш глобальні та значні. І не лише на футбольному полі. До таких огріхів, звичайно ж, ставляться серйозніше та відповідальніше.

— Дуже часто конкуренція породжує не лише позитивні моменти, а й негативні. Ту ж такі заздрість...

— У будь-якому випадку, без здорової конкуренції не обійтися. Щоб чогось досягти, чимось треба жертвувати. Це аксіома, яка не потребує доказів. Що ж до заздрості, то вона буває різною. Можна заздрити по-доброму, а можна ходити днями і носити це все в собі. Я, наприклад, заздрю хлопцям, але по-людському, нормально: за те, що в них все добре, їхнім досягненням та умінню. Але це заздрість не чорна, коли починаєш подумки лічити чужі гроші та помилки і радіти чимось невдачам. Мені шкода таких людей, адже це свого роду хвороба, це ніби дракон, який сидить в тобі і день за днем тебе пожирає.

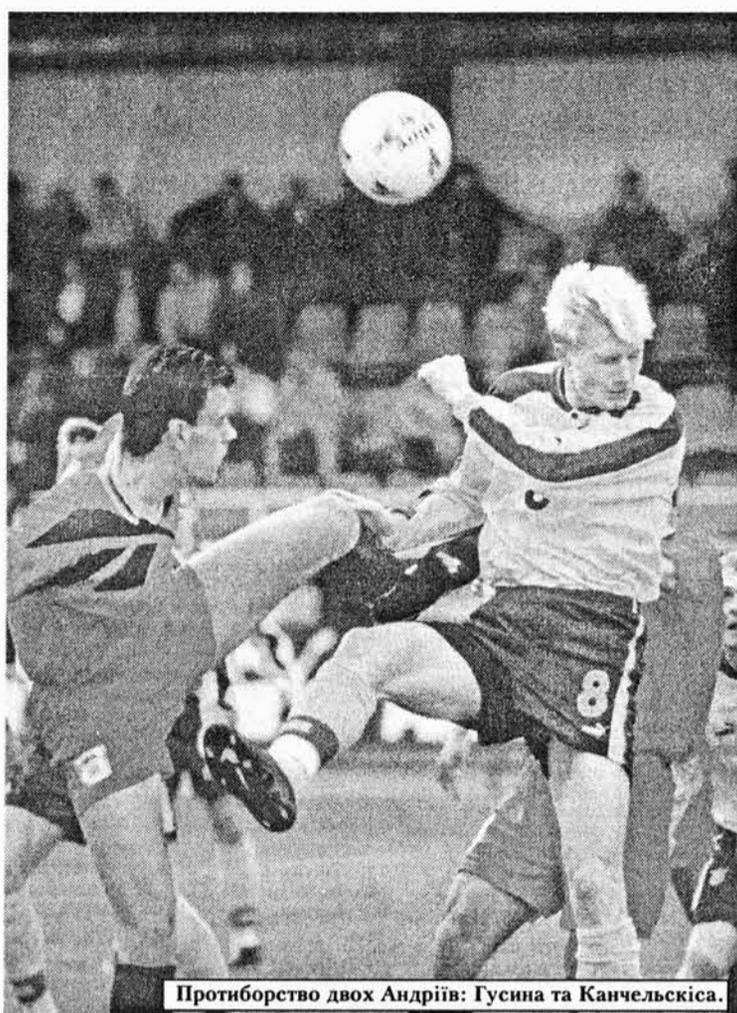
— "Динамо" це колектив друзів чи однодумців?

— Якщо я зараз скажу, що вся команда — це друзі (а це більше, ніж сорок чоловік), то ви просто в це не повірите. Так не може бути — і не тільки в футбольній команді, а й у житті. Друзів багато не буває, тим більше справжніх. Ми — один колектив, робимо одну справу, загальний результат та підсумок якої залежить від кожного з нас, від нормального функціонування кожної складової. З кимось я спілкуюся більше і частіше, з кимось — навпаки. Але це не означає, що в нас не бувають і свята для всіх, а не для окремих. Ми можемо колективно відсвяткувати чийсь день народження, можемо так же дружно вийти на шашлики. А можемо проводити свій вільний час і в тісному колі. Тобто, є друзі, а є колеги. Але те, що всі однодумці — однозначно.

— Кого ти можеш назвати своїми друзями?

— Каху Каладзе, Славу Кернозенка.

— Хоч перемогу та очки здобуває вся команда, слава між її учасниками ділиться не порівну. Чи не

Протиборство двох Андріїв: Гусина та Канчельскіса.

виникає з цього приводу якихось образ чи непорозуміння?

— Це цілком нормальне явище, коли у переможців відзначають та виокремлюють в першу чергу тих, хто забиває м'ячі. Так є і так, напевно, буде завжди. Форвард буде усього цінуватися більше, ніж оборонець. Але в цієї медалі є й інша сторона: виділяють найчастіше не тренери чи фахівці, а вболівальники та журналісти. І якщо вболівальника, котрий керується емоціями, зрозуміти можна, то газетярів чи коментаторів, котрі судять чиясь гру за подібним критерієм, — навряд. Мене завжди дивувала, а часом і обурювала "тактика", яку застосовують наші вітчизняні ЗМІ: сьогодні ти зіграв добре, отже, ти "на коні", завтра помилився — і тебе з гуркотом зіштовхують із п'єдесталу, ними ж побудованого, повчачали при цьому премудростям життя та футболу.

— Ти, до речі, читаш футбольну пресу?

— Так, але не часто. Якщо відверто, дуже рідко на нашій газетній "ниві" можна зустріти об'єктивні оцінки за гру чи високопрофесійні звіти про поєдинки чемпіонату. Тому читаю лише інтерв'ю — з футболістами, тренерами тощо.

"НЕ ВИСТАЧАЄ РОДИНКИ, ЧАСОМ — ХИТРОЦІВ"

— Від проблем "приземлених", — до більш глобальних. Поговоримо про збірну та її шанси в нинішньому відбірковому турнірі.

— У збірній є нагода вперше в своїй історії зіграти на такому престижному форумі, як чемпіонат континенту. Але в даному випадку варто оцінювати не шанси загалом, а конкретно взятого суперника. Ми мусимо готуватися до кожної гри як до останньої — чи проти Андорри, чи Франції. І тільки в цьому випадку ми перемаємо.

— Чому цей принцип не працює проти ісландців?

— Як на мене, проти тих же ісландців треба було зіграти якось хитріше, по-іншому. Складлося враження, що остров'яни саме такої гри від нас чекали і були готові до неї. Не вистачило нам якоїсь родинки. А суперник грав у свою гру, часом жорстко, іноді на межі фолу. І свого досяг, використавши єдиний шанс для взяття воріт. Розумієш, коли граєш проти французів, проти конкретного футболіста твого ампула, мимоволі порівнюєш свою гру і суперника, "підтягуєш" до потрібного рівня, контролюєш себе. Звичайно ж, виникає бажання зіграти якнайкраще проти чемпіонів світу. У матчі ж з ісландцями, який ми грали одразу після поєдинку з чемпіонами світу, основна проблема була, все-таки, не в плані фізичної підготовки чи перевтоми. Радше за все — це психологічний недолік — не змогли належно налаштуватися. Хоча, якщо так розібратися, не така вже й слабка ісландська збірна — перемогла вдома росіян, зіграла вничю з французями, ось знову нічия — з нами...

— Ти вже "збірник" зі стажем. А пам'ятаєш свої перші матчі в складі національної дружини?

— Під прапори збірної почали кидати ще за часів моїх виступів у "Карпатах". Хоча вийти на поле з перших хвилин доводилося тоді не так часто. Пригадую товариський поєдинок у Хорватії, проти місцевої збірної, в якому мені вдалося забити єдиний м'яч у складі нашого колективу. Пам'ятний також поєдинок на хорватській землі — проти одного з лідерів місцевого чемпіонату — клубу "Гайдук". Було великим бажанням відзначитися і цього разу, але отримав травму, яка виявилася серйозною. Це було моє перше значне пошкодження, від якого "відходив" кілька місяців.

Також пам'ятні матчі нинішнього сезону — проти росіян, французів. Приємно, що зіграли вдало. Трохи не поталанило із чемпіонами світу. Могли й виграти. Але, сподіваюсь, це попереду.

АНДРІЙ-СТАРШИЙ, АНДРІЙ-МОЛОДШИЙ

— Андрію, звичайно ж, футбол у твоєму житті займає основне місце. А що залишається "за кадром"?

— Також футбол — це стиль життя, це назавжди. Вільного часу мало, його практично не вистачає на якісь позафутбольні справи. Читаю переважно періодику, різноманітні автомобільні журнали. Музику слухаю також різних напрямків — залежно від настрою.

Я одружений, в мене підрастає син — також Андрій, Андрій-молодший. Із майбутнього дружиною — Христинною познайомилися у Львові. Випадково якимось чином вийшло. Вона займалася народними танцями в ансамблі "Юність". За професією — хореограф. Нині в "Динамо" практикує спеціальні тренування з елементами танцю. У мене це непогано виходить, адже вдома є персональний тренер. Андрій-молодший ще не визначився із своїм майбутнім "ремеслом" — надто ніжний вік — тільки три роки. Дуже вже йому бавитися хочеться. У нього багато різноманітних іграшкових авто, м'ячів. Каже, як виросту, неодмінно стану або футболістом, або гонщиком.

Вільну годину проводжу вдома, з сім'єю. Інколи гуляємо втроях. Проблеми "зірковості" для мене не існує, не переслідують прихильники, не докучають телефонними дзвінками. Якщо й упізнають, це цілком нормально, я нікому не відмовляю.

Додому, до Львова, їзджу дуже рідко — раз на рік — катастрофічно не вистачає часу. І хоча в Києві я вже не перший рік, все ж таки додому хочеться завжди. Там залишилося моє дитинство, мої мрії, мої друзі та однокласники. Там закінчую Львівський державний інститут фізичної культури. Принагідно, хотів би подякувати своїм наставникам із кафедри футболу і особисто Й.Г.Фалесу.

Розмову вів
Олександр ПАНФІЛОВ.

Привітання від президента.

"Карпати" зумів двічі відзначитися..."

— Так, пощастило. Вийшов у другому таймі на заміну в матчі проти тернопільської "Ниви". Перед грою дуже хвилювався, але тільки-но ввійшов у гру, як "мандражу" ніби й не було. І зіграв, і забив. Приємно все-таки себе відчувати після забитого м'яча чи вдалої гри. А потім були інші матчі, інші м'ячі. У Львові я грав номінальним нападником. А півоборонцем я став трохи згодом, вже у Києві.

Одним із найбільш пам'ятних матчів за львівський клуб вважаю фінал національного Кубка 1993 року проти киявського "Динамо". Дуже хотілося вдало зіграти, перемогти. Але не судилося. І аж ніяк тоді не думав, що пройде якийсь час — і вже гратиму за киявське "Динамо".

— Однак до цього ти встиг побувати й за кордоном — у Росії...

— Одного разу до "Карпат" приїхали представники московського "Асмаралу" і наполегливо стали запрошувати мене до себе. Я поїхав, але ця одіссея була не дуже вдалою: між керівництвом обох клубів не було досягнуто угоди про суму мого трансферу. І тому я повернувся до Львова, так і не зігравши жодного офіційного матчу за московський клуб.

— А як потрапив до Києва?

— Прийшла пора на строкову службу і таким чином перебрався до Києва, до другої динамівської команди.

— Але популярність ти здобув у іншому киявському колективі — ЦСКА...

— Після того, як пограв у вищій

— Однак із наступного сезону ти опинився вже в іншому таборі — динамівському...

— Спokusа грати за флагмана українського футболу не залишала мене ніколи. Я хотів довести всім і собі також, що зможу і гідний іншої долі, ніж грати за "Динамо-2". На моє рішення вплинуло й те, що до керма "Динамо" прийшов Валерій Лобановський. Грати під його керівництвом бажало, мабуть, будь-який український футболіст-професіонал. Я також не був винятком. Розумів, що така нагода випадає не часто. І тому вирішив — раз і назавжди.

— Як відбувалося "народження" Гусина-динамівця?

— З приходом до колективу Валерія Васильовича змінився підхід до всього тренувального процесу. Одразу були поставлені високі завдання. Мінялася й наша психологія. Нам говорили, що ми можемо, що ми кращі, що ми мусимо. Але, крім бажання грати (яке, безумовно, в мене було), треба було пройти й через цілий комплекс тренувань, виправ, навантажень, чорнової роботи. Від цього попервах йшла обертом голова, єдине бажання було — витримати. Виснажування неймовірно. Здавалося, що не витримаю. Але в процесі тренувань почав звикати — до себе самого в таких умовах, до тренувань та навантажень. Постійно пульсуюча втрома почала поступово проходити, звільняючи місце системі та нагальній потребі у тренуваннях. Звик, і нині для належного рівня треба тільки підтримувати форму.

— Крім зміни психології, тобі довелося поміняти й ігрове ампула. Як це сталося?

— Якось, ще граючи за другу ди-

Післямова

ТАЄМНИЦІ РЕЙСУ 7126. ЕПІЛОГ У ДВОХ ДІЯХ

ДІЯ ПЕРША:
ВОЛОДИМИР
ЛАШКУЛ ДОПОВНЮЄ
СТЕНОГРАМУ

Володимир ЛАШКУЛ:

— Не чекаючи офіційних висновків, преса вельми серйозно висвітлює події 9-10 червня в єреванському аеропорту "Звартноц". Інформація була різноманітною, в "Українському футболі" навіть з'явилася стенограма подій, яка достатньо точно показала все, що відбувалося тієї ночі. Але журналісти не знали й не могли знати всього, що тоді сталося. Тому я хотів дещо доповнити ту загальну картину, яка вже намальована пресою.

Не буду затримуватися на аварії літака — про це має розповісти президент "Авіалінії України". Почну з того, що одразу після неї перед керівництвом делегації й мною особисто виникло питання: як швидше відправити всіх до Києва, і щоб ніщо не загрожувало їхньому життю. Вже невдовзі після аварії було оглянуто двигун, який призвів до висновку, що цим літаком ми полетіти вже не зможемо. Тоді ми почали працювати одразу в двох напрямках: а) замовляти інший літак з Києва; б) домовлятися з вірменами про надання їхнього літака. Спочатку розроблявся перший варіант: я звернувся до командира екіпажу нашого літака, щоб він зв'язався з Києвом і домовився щодо нової машини. Після цього

Пристрасті вже почали вщухати. Досить розумно вчинила Федерація футболу, коли перенесла прес-конференцію віце-президента ФФУ Володимира Лашкула та президента "Авіалінії України" Вадима Сорокіна з п'ятниці на вівторок. Хоча для футбольного керівника це, здається, і не було потрібно: лихо (навіть те, що не відбулося) зближує, і ті представники преси, які 9-го червня сіли в сумновідомий ТУ-154 рейсу 7126 (а їх було багатьох), сприймали Володимира Лашкула як свого — все ж таки загальна небезпека загрожувала й йому.

командир екіпажу мав повідомити нам результати переговорів. Він дійсно переговорив з Києвом і... пішов відпочивати в готель.

Справи з другим варіантом були дещо ліпші. Представники "Вірменських авіаліній" доволі швидко дійшли згоди з нами й сказали, що нададуть літак близько 10-11 години ранку за вірменським часом. Виходячи з цього, ми почали домовлятися з готелями "Вірменія" та "Двін", у яких мешкала делегація, про надання можливості нового заселення. Коли ця проблема була вирішена, постала нова — транспортна. Наші автобуси вже пішли, знайти ж інші в Єревані вночі неможливо. Ми доклали зусиль і забезпечили делегацію тим, чим змогли: біля аеропорту чекало вісім автомашин — шість приватних і дві посольських. Трьома рейсами вони могли перевезти в готель усіх.

Усе було підготовлене. І тут прибули начальник аеропорту "Звартноц" й віце-президент "Вірменських авіаліній". Вони сказали, що мають змогу надати нам літак за дві-три години. Це було близько третьої години за вірменським часом. Ми згодилися й вирішили не їхати до готелів.

Затримка була за одним: треба було отримати дозвіл Росії та України на переліт їхньою територією. Зв'язавшись із Батьківщиною, ми з'ясували, що "Авіалінії України" також працювали: о четвертій за київським часом у Борисполі стояв готовий до вильоту літак, який теж чекав дозволу. Але летіти ним ми могли лише десь о восьмій, тому відмовилися од літака з Києва.

У цей час боротьба за "повітряний коридор" тривала. Дала дозвіл Росія, а наші — відмовлялися. Мене то крили "великим і могучим", як керівник диспетчерської служби Борисполя, то вмовляли летіти лише українським літаком. Після тривалих переговорів дійшли згоди.

Ось, зрештою, і все. Останнє запитання: чи буде ФФУ продовжувати співробітництво з "Авіалініями України"? Річ у тому, що в нас немає вибору — нам більше нема з ким співпрацювати. "Міжнародні Авіалінії України" мають лише рейсові "Боїнги", які на дві-три дні з розкладу не знімеш. До того ж, один з найближчих рейсів — на Ісландію — без посадок може зробити лише ІЛ-62, які є тільки в "Авіалінії України". Будемо брати його. Далі — побачимо.

ДІЯ ДРУГА: СОРОКІН
ЗАХИЩАЄ СВОЇ
"АВІАЛІНІЇ"

На відміну од Лашкула, на президента "Авіалінії України" дивилися чи не гірше, ніж на Березовського, який позбавив Україну двох очок. Вадим Сорокін ототожнював ті темні сили, які зіпсували ніч багатом за присутніх. Вадим Ігоревич до співрозмовників поставився не краще: він почав свою промову з нападу на пресу.

Вадим СОРОКІН:

— Багато засобів інформації висвітлювало випадок з нашим ТУ-154 у найчорніших тонах, а одна з газет навіть надрукувала фото літака, в якого палає двигун. Я ж стверджую, що ніякої аварії не було. Був помпаж — спалення залишків палива за межами двигуна. За інструкцією, після помпажу потрібно розібрати кожух двигуна й перевірити сам двигун, оскільки причиною помпажу могли бути й неполадки двигуна.

— Але чому ця "перевірка" тривала так довго? Літак лише в суботу прибув до України...

— У комісії обов'язково мав бути фахівець з Вірменії. Першого дня його

не було, другого він не підписав акт. І все ж таки стверджую, що тривале розслідування нічого не знайшло.

— Чи охоронявся літак у Єревані? Чи були наші представники під час його заправки?

— "Звартноц" — перевірений аеропорт, куди ніхто випадковий потрапити не може. Щодо українських представників — їх у Єревані не було.

— Чи перевірявся літак перед вильотом?

— Помпаж ніякою перевіркою ліквідувати неможливо.

— Тобто його можна занести до розряду аварій?

— Помпаж є звичайною справою, яка трапляється раз чи два на рік. Загалом його не повинно бути, але у ТУ-154 він буває.

Ось так. З'ясувалося, що аварія ТУ-154 (інше слово все ж не добереш) — звичайна річ. Можна повірити пану Сорокіну, що нічого страшного не було. Але це якось не збігається з тим, що після огляду двигуна літак був визнаний непридатним. Можна повірити пану Сорокіну, але це означає, що подібні історії можуть повторитися знову, і українській збірній ще не раз доведеться "відновлюватися" в сидіннях аеропорту. Цікаво: якщо це станеться у випадку, коли через три дні в збірній буде новий матч, що нестиме відповідальність за результат?!

Дмитро КОРОТКОВ.

Алло, Івано-Франківськ

Анатолій РЕВУЦЬКИЙ:

"СУТТЄВИХ ЗМІН У СКЛАДІ НЕ БУДЕ. ЯКЩО ЗАЛИШИМОСЯ В ЕЛІТІ"

Напружена робота, що тривала в "Прикарпатті" впродовж останніх п'яти місяців, уже дає результати: команда, яку вже вважали відвертим аутсайдером, нині має, за оцінками фахівців, стільки ж шансів залишитися у вищій лізі, скільки — й залишити її. Процес становлення був болісним, сповненим прорахунків. Втім, жодного з етапів, що залишилися за спиною "Прикарпаття", не можна назвати помилковим повністю: кожного разу щось додавалося до надії на порятунок. Тиждень тому почався завершальний етап, у якому іванофранківці мають довести своє право на місце в еліті. Саме сьогодні — перше випробування "Прикарпаття" на чолі з новим головним тренером Ігорем Яворським. Напередодні з цього приводу ми мали розмову з президентом клубу Анатолієм РЕВУЦЬКИМ.

— Анатолію Миколайовичу, ви прийняли рішення про призначення нового головного тренера за два тижні до закінчення чемпіонату. Чим це викликано?

— У нинішній ситуації це було логічне рішення. За наших умов, коли перерва між закінченням однієї чемпіонату й початком іншого, як у першій, так і в вищій лізі становить лічені дні, часу на відпочинок та комплектацію немає. Тренер, який прийшов би по закінченні першості, навіть не мав би часу придивитися до гравців, щоб зрозуміти, хто йому потрібний, а хто — ні. Призначивши Яворського на початку червня, ми надали йому місяць на ознайомлення. Це теж невеликий термін, але все-таки більший, ніж у попередньому випадку.

— Але не побоюєтесь, що ситуація буде аналогічною з минулорічної, коли наприкінці першої команди очолює Блавацький, а старт нового чемпіонату він провалив?

— Тут є велика різниця. У особі Яворського маємо тренера, який заслужив певний авторитет у західному регіоні, а Богданові Блавацькому його ще треба було заробити. Блавацький на той час уже був у команді другим тренером, а ми не хотіли шукати тренера на стороні — ось чому Богдан очолює "Прикарпаття". До речі, досвід співпраці з Блавацьким я не вважаю лише негативним. Як на мене, серед тренерів, яким немає тридцяти п'яти, Блавацький — найкращий. На відміну від багатьох, тренерську справу він сприймає в комплексі, не забуваючи жодного з компонентів. Але Богдан був у тяжкому стані. Його біда була в тому, що ми, кинувши всі моральні резерви на закінчення сьомого чемпіонату, на початок восьмого сил знайти не змогли.

— Ситуація в багатьох аспектах повторюється. Але чи не є небезпечною докорінна зміна тренувального процесу у відповідальний момент?

— Відверто, я ще не був на тренуваннях команди. Але, наскільки мені відомо, Яворський ніяких кардинальних змін не запроваджував.

— Чи порушує головний тренер питання про зміни в складі під час літньої перерви?

— По-перше, багато залежатиме від того, чи зможе залишитися у вищій лізі. По-друге, питання складу не є особистим питанням Яворського. Сьогодні маємо низку причин, через які не вважаємо за

потрібне докорінно змінити склад. Узимку ми пішли на це, і такий підхід був виправданий. Але дещо перегнули палицю, особливо щодо найбільшого резерву, який, без сумніву, має бути місцевим. Плюсів було більше, ніж мінусів, особливо якщо врахувати, що перебудова йшла в надто стислі терміни. І все ж деякі гравці, як це завжди буває, не виправдали сподівань. Ця група невелика, тому за умов збереження вищолігової прописки, в команді залишаться близько 75-80 відсотків нинішнього складу. Щоправда, різні лінії потребують різної міри підсилення: так, маючи в атаці трьох таких футболістів, як Забранський, Русак і Ларін, я не вважаю за потрібне додаткового пошуку нападників.

— А як щодо Мартінова та Скидана — вони мали вельми схвальні відгуки у пресі?

— Спостерігаючи Мартінова на полі, я зробив висновок, що цей гравець має великий потенціал. Хотілося, щоб розкривав він його саме в нашій команді. Геннадій Скидан мені вельми імponує — це спокійна, виважена людина. Я зрозумів, чому після травми Ватаманюка Анатолій Миколайович Заяєв та команда обрали капітаном саме Геннадія.

— Чи достовірна інформація, що Ватаманюк завершить ігрову кар'єру?

— Цей гравець багато років віддає клубові, і ми маємо бути готові до подібного рішення. Щоправда, одного останнього оборонця — Якушева — буде замало, тому шукатимемо нову кандидатуру. Це вельми нелегко, оскільки гарних ліберо нашому футболу бракує.

— Чи можливе повернення до команди таких гравців, як Шумський, Будник, Карась?

— Я вважаю можливим повернення Шумського та Будника, але це питання — в компетенції головного тренера, який має визначити, в якій формі футболісти перебувають нині. Щодо Карася, то він не є нашим гравцем, і його повернення я не вважаю потрібним, оскільки нині цю позицію займає Храмов, який на голову вищий за грою від попередника.

— Від перспектив — із запорізьким "Металургом" — буде вельми складним. Розраховуєте на перемогу?

— А в нас немає інших варіантів.

Розмову вів
Дмитро КОРОТКОВ.

Алло, Львів!

Степан ЮРЧИШИН:

"ЛьВІВ СПОДІВАЄТЬСЯ
ПРИЙМАТИ КУБОК
УЄФА В СЕБЕ"

Із кожним туром, з кожним матчем менше часу залишається до кінця нинішнього, вже восьмого, чемпіонату. Але питань від цього не менше, а навпаки — вони загострюються, заплутуючи й без того химерну "павутину" вищої ліги. Схоже, що "гордість вузол" вдається розрубити лише після останнього туру. Але чи тоді поміняєся питань — також, либонь, не скаже ніхто. А поки що ми задовольняємось лише тим, що бачимо. Найбільш значимим поєдинком із останніх чотирьох був львівський, між "Карпатами" та "Дніпром". Важливим він був для обох колективів: і для господарів, які ведуть відчайдушну боротьбу за бронзові нагороди, і для гостей, які докладають не менше зусиль, аби втриматися в еліті. Принциповий матч, а також і питання більш глобальні, коментує головний тренер "Карпат" Степан ЮРЧИШИН.

— Степане Федоровичу, попри великий рахунок, гра "Карпат" залишила подвійне враження...

— Хоча ми й перемогли з солідним рахунком, гра була зовсім нелегкою для "Карпат". У першому таймі дніпропетровці домінували, першими повели в рахунок, мали ще кілька нагод відзначитися. У другій половині ситуація змінилась: нам вдалося зрівняти рахунок і вийти вперед. Після другого голу, як на мене, гості "зламались" і тому пропустили ще два м'ячі. Але, незважаючи на такий результат, мені дуже сподобалась дніпропетровська команда.

— Як прокоментуєте дії своїх оборонців?

— Захисна лінія — це наша головна проблема. Якимось чином це можна зрозуміти й пояснити, адже одразу команду залишили і Микитин, і Єзерський. Залишились ми й без Чижевського, який отримав травму.

Тому й довелося оборонні редути реформувати в спільному порядку, вводячи нові сили.

— До речі, яка ситуація з Чижевським? Він залишається в команді?

— Сказати щось суттєве не можу: все залежить від самого Олександра. Але поки що контракт із "Карпатами" він не продовжив. І не зрозуміло, чи продовжить його взагалі.

— А як щодо Семочка, який був на оглядинах у донецькому "Шахтарі"?

— Також нічого однозначного не скажу. Взагалі Семочко належить ФК "Львів", з керівництвом якого ми не розраховували. Тож майбутнє цього футболіста також ще не окреслене.

— Попри ці та інші проблеми, команда не змінює курсу?

— Ні, звичайно ж. Але одне — його декларувати, а зовсім інше — виконувати. У нас залишились три поєдинки до кінця чемпіонату. І хоча за втра-

ченими очками "Карпати" й випереджають "Кривбас", суперники в нас набагато серйозніші, ніж у криворіжців.

— Як оцінюєте найближчого опонента, з яким доведеться зіграти?

— Симпатизую армійському колективу та його тренерському штабу. Команда достоту честолюбна й не поступлива. Тому нам доведеться важкувато.

— Чи є якісь зміни у вашому "лазареті"?

— Ніяких, на жаль. Травмовані Шаран і Лучкевич.

— А як щодо стану Ковальця?

— Наслідки травми, звичайно ж, даються взнаки, хоча Сергій мужній футболіст і намагається віддаватися грі на всі сто відсотків. Я б охарактеризував його стан як необхідну готовність, але з додатком "майже".

— А тепер знову повернімося до болючих проблем фінансування та спонсорства.

— Поки що нічого не змінилось — з виплатами заробленого. Є суттєва заборгованість, і вона зберігається. Що ж до спонсора, то в цьому питанні ми визначилися: цю функцію нині виконує Львівська залізниця. Нам пообіцяли до матчу з армійцями ліквідувати заборгованість. Будемо сподіватися.

— А як щодо СП "Галев", який досі був генеральним спонсором "Карпат"?

— СП "Галев" зняв із себе ці повноваження та обов'язки і нині ніякого відношення до клубу не має.

— А що ж із стадіоном?

— Сьогодні має розпочатися реконструкція стадіону "СКА". Це рішення прийняте на рівні міського керівництва, тому хочеться сподіватися, що воно буде дієвим. Як нас заповняють, після відбудовчих робіт Львів зможе проводити матчі УЄФА на своєму стадіоні.

Розмову вів
Олександр ПАНФІЛОВ.

Ситуація

"МЕТАЛУРГ"

НЕ ВВАЖАЄ СЕБЕ ПРИРЕЧЕНИМ

Історія падіння донецького "Металурга", свого часу вже описана в "УФ", дійшла логічного завершення: команда опинилася на межі вильоту з вищої ліги. Залишившись без спонсорів, не маючи підтримки з боку міської влади й навіть бажання власного керівництва поліпшити ситуацію, "Металург" перетворився на команду, гравці якої не бажать ані грати, ані перебувати в "Металурзі". Найкращим прикладом стала справа Лучкевича, який відмовився (!) їхати до Донецька.

Але в останню мить керівництво клубу намагається врятувати становище. Представники "Металурга" побували в Києві, намагаючись дійти згоди з ПФЛ щодо заборгованостей клубу. Тепер керівництво "Металурга" робить усе можливе, аби врятувати місце у вищій лізі. Для підтримки команди в матчі проти "Зірки" вперше за часів перебування донецьчан в елітному дивізіоні буде навіть запроваджено безкоштовний вхід на стадіон. Чи допоможе це? Відповідь отримаємо вже сьогодні ввечері.

Алло, Донецьк!

Равіль САФІУЛЛІН:

"НАБЕРІМОСЯ ТЕРПІННЯ"

Додому з Фінляндії повернувся донецький "Шахтар". У команді на перегляді перебувала група гравців — Деменко, Стрелков, Семочко, Кищенко, Артемов.

— Укладені чи можуть бути укладені контракти з кимось із них? — звертаюся до віце-президента ФК "Шахтар" Равіля Сафіулліна.

— Ми виявляємо зацікавленість не тільки до названих футболістів, а й до київського армієця Кріпака та львів'ян Беню й Чижевського, — відповів кореспонденту "УФ" пан Равіль. — Але, як ви розумієте, останнє слово залишається за головним тренером Анатолієм Бишовцем, якому президент клубу Ринат Ахметов довіряє повністю. Анатолій Федорович поки що остаточного рішення не ухвалив. Усе має з'ясуватися відразу по завершенні чемпіонату країни. До речі, не виключено, що кілька футболістів із нинішнього складу "Шахтаря" будуть виставлені на трансфер. Тож наберімося терпіння.

Олександр УЗУН.

ЧЕМПІОНАТ УКРАЇНИ

ПЕРША ЛІГА. ПЕРЕНЕСЕНІ МАТЧІ

33 ТУР

Микола ГИСЬ з Макіївки

"Шахтар-2" — ЦСКА-2 — 2:1 (2:0). 14 червня. Стадіон "Авангард". 200 глядачів. 30 градусів.

Судді: Ю.Авдєєнко — 8,4, О.Шост (обидва — Луганськ) — 9, М.Вовк (Охтирка) — 9.

Делегат ФФУ: А.Маяцький (Черкаси). Довець: Воробій, Яценко, Хомутов, Белик, Кулик, Яксманіцький, Бутенко (Сєв, 76), Коваленко, Воробей (Санжар, 57), Дачченко (Валасяв, 76), Іванов.

Київ: Овсієнко, Грегудь (Пішківський, 38), Мальцев, Ільченко, С.Селєзньов (Дітковський, 38), Поляруш, Бондаренко, Безручко, Малімон, І.Олексієнко (Ольхович, 70), Гогль (Сернецький, 46).

Голи: Воробей (21), Бутенко (31), Поляруш (48).

На 20 хвилин Селєзньов не реалізував пенальті (воратар).

Попередження: Яксманіцький (55), Сернецький (68).

На перших хвилинах гри кілька чудових нагод відкрити рахунок втратив Данченко. А масована атака гостей на 20-й хвилині закінчи-

лася тим, що Белик збив з ніг Малимона. Суддя не вагаючись вказав на одинадцятиметрову позначку. Втім, голкіпер донецьких Воробійов парировув удар Селєзньова. І, як часто буває, спрацювало правило — не забувай ти, заб'ють тобі. Форвард господарів Воробей, який після важкої травми з'явився в складі команди, зрівняв рахунок. Андрій взагалі провів матч упевнено, з вогником. Відчувалося, що він змуджувався без футболу. А за десять хвилин комбінація за участю Воробя, Коваленка і Яксманіцького завершилася майстерним ударом Бутенка з-за меж штрафного майданчика.

Після відпочинку характер гри змінився. Арміїці додали обертів і вже на початку другого тайму майстерно зіграв у штрафному майданчику Поляруш, відкритавши один м'яч. Надаль ініціативою продовжували володіти гості і кілька зручних нагод зрівняли рахунок втратили Малимон і той же Поляруш. Проте Воробійов діяв у воротах упевнено, не давши жодного шансу нападникам киян переграти себе.

36 ТУР

Павло ПИЛИПЧУК із Львова

ФК "Львів" — "Поділля" — 2:1 (0:1).

14 червня. Стадіон "Юність". 2000 глядачів. 26 градусів.

Судді: В.Шевченко — 8,8, А.Зверев (обидва — Київська область) — 8, Р.Гамаль (Чернівці) — 9.

Делегат ФФУ: О.Балакін (Київ). Львів: Марущак, Галун, Лєськів, Різник, Лапко, Гриценко, Дутко (Вергун, 81), Федик, Котovenко, Вікарюк, А.Мазур.

Хмельницький: Порицький, Тимошук, Бойчишин, Мостовий, Павлич, Кострицький (Кривченко, 53), Мацюк, Хома, Крижанівський, Бутханов (М.Єрмак, 63), Магріані.

Голи: Крижанівський (7), Вікарюк (47), А.Мазур (57).

Попередження: Павлич (54), Гриценко (61), Мостовий (64), Котovenко (73), Лєськів (76).

Видучення: Магріані (79, друге попередження).

Матч між ФК "Львів" та "Поділлям" став шостим у історії команд. У п'яти попередніх зустрічах львів'яни не здобули жодної перемоги. Перший тайм пройшов у рівній боротьбі, обидві команди прагнули забити м'яч. І на 7-й хвилині після навісної подачі нападник гостей Крижанів-

ський влучно пробив головою. Після цього голу господарі поля знітилися й ледь не пропустили другий м'яч. Магріані бив із-за меж штрафного майданчика, але вдало зіграв голкіпер львів'ян. Перший небезпечний момент біля воріт гостей виник на 20-й хвилині, коли на дальній удар наважився оборонець Гриценко, але м'яч поцілів у штангу. Хмельницькі футболісти відповіли небезпечною контратакою, яку ударом головою завершував активний Крижанівський і лише реакція Марущака врятувала ворота львів'ян.

Дві хороші нагоди для взяття воріт мав оборонець ФК "Львів" Галун, але в одному випадку свою команду врятував Магріані, а в іншому — Порицький. Наприкінці тайму капітан "Поділля" Хома від центрального кола здійснив стрімкий прохід до воріт господарів поля і вийшов віч-на-віч з Марущаком, який виявився вправнішим і не дав змоги збільшити рахунок у матчі.

Друга спорокап'ятихвилинка почалася атаками підопічних Володимиром Журавчака. На 48-й хвилині недобало зіграв воратар "Поділля". Вибиваючи м'яч од своїх воріт, він влучив у спину Вікарюкові, після чого шкіряна куля опинилася у воротах. А через 10 хвилин настирливий Дутко на-

рваючи краю атаки обіграв оборонця і зробив націлену передачу Мазурові, який відразу пробив у правий кут воріт Порицького — останній був безсилим врятувати свою команду від другого голу.

СТАНОВИЩЕ КОМАНД:

	І	В	Н	П	М	О
1. Динамо-2	34	25	6	3	73-24	81
2. Торпедо	34	24	4	6	51-20	76
3. Чорноморець	34	21	4	9	67-36	67
4. ФК Черкаси	34	20	4	10	58-39	64
5. ФК Вінниця	35	16	9	10	43-32	57
6. ФК Львів	34	14	11	9	48-35	53
7. Нафтовик	34	14	8	12	40-38	50
8. Поліграфтехніка	34	13	11	10	43-48	50
9. Сталь	34	14	7	13	46-45	49
10. Шахтар-2	34	14	6	14	44-33	48
11. Полісся	35	14	6	15	36-49	48
12. Волинь	34	14	3	17	29-36	45
13. ЦСКА-2	34	12	9	13	40-42	45
14. Поділля	35	11	12	12	36-39	45
15. Явір-Суми	34	12	7	15	29-38	43
16. Металург	34	13	3	18	40-60	42
17. Кремень	34	10	7	17	31-52	37
18. Буковина	35	6	9	20	25-61	27
19. Десна	34	6	5	23	21-53	23
20. Шахтар	34	3	1	30	20-40	4

Всього три тури залишилися зіграти у восьмій першості ФК "Вінниця", який у другому колі змінив не тільки свою звучну назву "Нива" на ім'я подільського обласного міста, але й обновив кадровий склад приблизно на 75 відсотків.

Про сьогоднішню вінницької футбольної дружини попросив розповісти тренерів клубу — Володимира Рева та Віталія Тарасенка і адресував їм кілька запитань.

— Дайте, будь ласка, загальну оцінку стану справ у ФК "Вінниця" на сьогодні.

Володимир Рева: Скрутне фінансове становище, у якому опинився клуб у грудні минулого року, поставило весь наш тренерський штаб перед великими проблемами. Перед нами постало завдання зберегти команду, залишити досвідчених футболістів, вкрай потрібних для виконання високої мети. Але коштів, щоб утримати справних виконавців у касі ФК "Нива", просто не було і більшість гравців поділася в далекі і не дуже далекі краї в пошуках кращої долі.

Починали селекційну роботу майже з нульової позначки, не маючи ні колективу, ні жодної копійки на придбання нових футболістів. У цьому зв'язку звернули пильну увагу на місцеві кадри, гравців юнацьких збірних України, перспективних, знову ж таки, молодих виконавців з інших міст. Особисті зв'язки Леоніда Гайдаржі зіграли ключову роль щодо появи в ФК "Вінниця" кількох футболістів з чернігівської "Десни". Всього переглянуто, перевірено нами 62 гравці, а залишили в складі тих, хто б міг виступати на високому рівні першої ліги. З цими хлопцями і завершуємо восьму першість, і, як на мене, то гідно.

Віталій Тарасенко: Крім суто спортивних показників, нас ще хвилювало питання морально-психологічного плану. Зібрану з світу по нитці команду треба було об'єднати в єдине ціле, запалити спільними інтересами і метою. Треба віддати належне нашим підопічним — спільну мову між собою вони знайшли швидко, як кажуть, зжиклись. Саме цей чинник, помножений на бійцівські якості хлопців, і визначив перемоги ФК "Вінниця". І це, не дивлячись на те, що фінансове становище у команді стало не набагато кращим.

— Виходячи з обставин, що склалися в команді у зимове міжсезоння, яка мета була накреслена перед ФК "Вінниця" на другий відрізок першості?

В. Р.: У зв'язку з перебудовою клубного господарства і реформування його з ФК "Нива" у ФК "Вінниця" певний час нові керівники команди конк-

Як живеш, командо?

ФК "ВІННИЦЯ" ОЧИМА ТРЕНЕРІВ

ДОВІДКА "УФ"

Тарасенко Віталій Іванович. Народився 29.07.1961 року. Виступав за команди: "Динамо" (Київ) — дубль, "Зоря" (Ворошиловград), "Кристал" (Херсон), "Суднобудівник" (Миколаїв), "Десна" (Чернігів), "Нива" (Вінниця). Тренер ФК "Вінниця" з березня 1999 року.

Рева Володимир Сергійович. Народився 25.09.1958 року. Виступав за команди: "Фрунзенець" (Суми), "Дніпро" (Черкаси). Тренер ФК "Вінниця" з квітня 1995 року. Виконував обов'язки головного тренера "Ниви" (Вінниця).

ретних планів до нас не доводили. Тому ми на чолі з головним тренером накреслили їх самі — зберегти бойові спортивні традиції вінницького футболу майстрівського рівня, підтримати певний високий статус ФК "Вінниця". Повірте, для нас, вінничан, ці слова — не порожній звук. Крім того, сформувавши конкурентоздатний колектив з особистим ігровим почерком.

В. Т.: У турнірному плані перед командою було

поставлено завдання не опуститися нижче п'ятого місця, яке було завойоване ще "Нивою" за підсумками першого кола. Чесно кажучи, така мета в складний період пертурбацій як організаційно-фінансових, так і кадрових, вважається максимальною і ми щиро раді, що поки вдається відстояти свої позиції. До речі, у квітні наше керівництво накреслило команді турнірні завдання і вони повністю збіглися з нашими прогнозами і баченнями реалій.

— Який стиль гри тренерський штаб прищеплює новоствореному ФК "Вінниця"?

В. Р.: Ні для кого не секрет, що наш тренерський склад робить лише перші кроки на нерівній стежці. Тому ми ще самі вчимося, де експериментуємо, помиляємося. І казати сьогодні, що ФК "Вінниця" гратиме у спартаківський чи динамівський футбол, не можна.

Наш тренерський доробок складають підручники, концепти досвідчених наставників, з якими довелось працювати в минулі роки. Так, багатим арсеналом знань як практичних, так і теоретичних

розпоряджається Леонід Гайдаржі. Його робота з Симоняном, Прокопенком, Павловим, Шапошниковим та іншими метрами радянського, українського футболу записана день у день у загальній блокноті, методи їхніх тренувань моделюються і в нашому клубі. Віталій Тарасенко вніс до тренувального процесу риси з підготовчих занять Пузака, Носова, Байдачного. Не цураємося і навчатися по касетках таких клубів, як "Аякс", "Байєрн", "Динамо" (Київ)...

В. Т.: Мій колега казав, що Леонід Васильович закінчив Вищу школу тренерів і сам є дипломованим спеціалістом. Крім того, Володимир Рева був і є помічником тренерів юнацьких збірних України Валентина Луценка, Анатолія Бузника, від яких також перейняв певний досвід роботи.

Не цураємося ми і порад з боку тренерів місцевих обласних колективів та ДЮСШ. Дякуємо за допомогу Юліану Мисаку, Миколі Кривов'язку, Михайлу Петрову, Івану Подзичуку за допомогу у підготовці молодих футболістів, за конструктивні підказки.

— Кілька слів про організаційно-фінансові спроможності клубу?

В. Т.: Наше бачення цього аспекту не слід вважати як правду в останній інстанції. Зараз настали такі часи, що у фінансовому плані важко майже всім футбольним клубам і ФК "Вінниця" не виняток. Тим паче, що перебудова в нашому футбольному господарстві ще не закінчилася і ми тільки намагаємося стати на ноги. Хотілось би, щоб нова структура будувалася з підвалин великого футболу, тобто за схемою: інтернат — ДЮСШ — першість області — фарм-клуб майстерського рівня — головна команда. Тоді справа, хай і на перспективу, неухильно піде, кошти витратяться за призначенням, прийде і фінансова стабільність і турнірні показники.

В. Р.: Ми віримо у завтрашній день ФК "Вінниця". І ось чому. У важкі фінансові часи у Вінниці завжди знаходилися люди, які простирали руку допомоги. Це і нинішній почесний президент клубу, міський голова Дмитро Дворкіс, і голова облдержадміністрації Микола Чумак, і засновники ФК — керівники підприємств та комерційних структур Вінниччини. Величезний обсяг організаційної роботи лежить на плечах віце-президента клубу Ігоря Гатаулліна, чий досвід у критичних ситуаціях неодноразово рятував колектив.

Розмову вів Олександр КОЛЯДА.

Актуально

КРАЩЕ ПІЗНІШЕ, НІЖ НІКОЛИ

Як відомо, футбол — це гра мільйонів, не обмежена кордонами. Недарма зірками світового масштабу ми називаємо Пеле, Марадону, Бекенбауера, Яшина, Блохіна, батьківщиною яких є планета Футбол. Проте становлення кожного з них відбувалося на вітчизняних меридіанах, у стихії шаленого вболівальницького загалу. Коли ж відбувся перший матч за участю УКРАЇНСЬКИХ футболістів, на етнічно УКРАЇНСЬКІЙ землі ще й за сприяння УКРАЇНСЬКИХ уболівальників? І хто, врешті, заслуговує на визнання свого імені усією громадськістю, ставши першою зіркою на національному футбольному небосхилі? "Український футбол" неодноразово торкався цієї важливої проблеми, адже день народження рідної всім нам гри досі офіційно не визнаний Федерацією футболу України. Хоча...

Львівськими дослідниками з'ясовано, що 14 липня 1894 року в рамках другого зльоту товариства "Сокіл" на Галичині пройшов матч між футбольними колективами Львова та Кракова в присутності семи тисяч глядачів!!! Юридичне доведення всіх аспектів, необхідних для визначення точки відліку гри мільйонів в Україні, вимагало значних фінансових та, насамперед, морально-вольових зусиль. Тим почеснішим є результат багаторічної праці львівських ентузіастів, що, не шкодуючи свого життя, започаткували й нині продовжують пошук історичної істини. За їхньої ініціативи неодноразово були проведені наради ФФУ, що мали спонукати до подібних "екскурсив у минуле" й в інших регіонах. Проте час минав, а жодної інформації, за поодинокими випадками, від регіональних федерацій не надходило. Як ж на сто відсотків переконаний, що на своїх теренах Україна має не одного відданого їй патріота, який бажав би поділитися безцінними для нинішніх та прийдешніх поколінь відомостями, що стосуються зародження футболу. І тут зовсім не головною є винагорода чи претензія на загальносупільне вшанування, варто замислитись, як мало ми знаємо про появу гри в рідному краї! Імена ж тих, хто був причетним до становлення футболу як на полі, так і поза ним, мають стати надбанням славетної української історії, з прізвищ перших вітчизняних гравців мусить розпочатися перелік видатних світил, до яких справедливо відносять Хмельницького, Маслова, Бло-

хіна, Лобановського... Ці три крапки охоплюють і не згаданих мною зірок минулого, і талановитих майстрів сьогодення, і, безперечно, першопрохідців гри мільйонів. Недавно в ФФУ відбулася нарада за участю її першого віце-президента Віктора Банникова, генерального секретаря Анатолія Попова, посланців Західної України. З їхніх уст були заслухані нові відомості стосовно того історичного матчу, обґрунтування дійсності, наведеної інформації, що є першорядним для міжнародного затвердження.

В цьому випадку львівська впертість взагалі приємно вражає. І хоча серед живих не залишилося жодного учасника матчу столітньої давнини, хоча впродовж воєн, репресій та погромів майже всі згадки про нього були знищені, справжні фанати футболу продовжують робити все заради перемоги справедливості.

Хотілось, щоб не залишилися байдужими до власної історії її так звані нинішні творці. Цікавою є наведена в рамках наради деталь: посидночок, що проходив 14 липня 1894 року, висвітлювався багатьма інформаційними виданнями країн Європи: нинішніх Чехії, Німеччини, Білорусі. Тобто за межами держави знають те, що практично не відоме або забуте в самій Україні. Лишень, власні б пошуки призвели до подібних чи кращих результатів, якщо не довелось шукати кошти на їхнє здійснення.

Олег ЛЮЛЬКА.

Висновок

ЩОДО ОФІЦІЙНОГО ПОЧАТКУ ЛІТОПІСУ УКРАЇНСЬКОГО ФУТБОЛУ

Із середини XIX століття починає свій хід сучасний футбол на етнічних українських землях. Зокрема, 1878 року в Одесі відбулася перша презентація британськими моряками сучасного футболу місцевим городянам. Хоча ще в античні часи тогочасний футбол був уже відомий населенню північного Причорномор'я в VII—X століттях до нашої ери. Мешканці міст Ольвія (Миколаїв), Херсонес (Севастополь), Пантикапей (Керч) та інших заповнювали дозвілля цієї грою, яка вже тоді стала масовою...

Наприкінці XIX століття сучасний футбол на етнічних українських землях став поширеним явищем. Із захоплення окремих груп перетворився на народне спортивно-культурне дозвілля. Зокрема, в Галичині цьому посприяла програма розвитку футболу в гімназіях та вчительських семінаріях, яка вперше була опублікована 1891 року в монографії "Гімнастичні ігри шкільної молоді". Автором цієї програми став професор Ценар — відомий пропагандист гри. Саме він 1890 року першим привіз до Львова справжній футбольний м'яч з батьківщини сучасного футболу — Великої Британії.

Починаючи з 1892 року, в Коронному Краї "Галичини та Володимирії" за сприяння царя Австро-Угорщини Франца-Йосифа кожні два роки проводились Загальноукраїнські виставки досягнень. Основною метою цих крайових виставок була демонстрація здобутків у різних галузях промисловості, науки, мистецтва та культури в Галичині.

Спорт, як новий елемент міської культури, на виставці досягнень представляв галицькій громадськості свої здобутки в XXIII секції. Очолював секцію відомий спортивний журналіст Гермерлінг, а секретарем був професор Ценар. Згідно з протоколом від 10 липня 1893 року, оргкомітет гімнастичної (спортивної) секції увів до програми заходів Другої Загальноукраїнської виставки, поряд з

гімнастичними виступами, також велосипедні гонки та футбол. Перша демонстрація футбольних вправ у Львові відбулася 5 червня 1892 року в перерві між гімнастичними виступами, що входили до програми Галицької виставки досягнень. Це був показ нового виду спорту, який мав на меті зацікавити молодь. Фактично то був показ учителями та гімназистами набутих навиків у володінні м'ячем.

З нагоди проведення у Львові Другої Загальноукраїнської виставки в Стрийському парку в травні 1894 р. було завершено будівництво стадіону в суто англійському стилі з трибунами на 7000 місць.

14 липня 1894 року у Львові відбувся футбольний матч між командами міст Львова та Кракова в рамках другого зльоту Українського спортивного товариства "Сокіл". Це був перший офіційний матч на етнічних українських землях за участю місцевих городян, які вже мали навика гри у футбол згідно з діючими правилами.

Першу письмову згадку про цю футбольну подію у Львові знаходимо на четвертій сторінці часопису "Газета львівська" у числі 161 від 17 липня 1894 року. Оригінал цієї газети знаходиться в Науковій бібліотеці імені Василя Стефаника Національної академії наук у Львові.

У серпневому числі спортивного видання "Гімнастичний путівник" (1894 р.) подано розгорнутий звіт про другий зліт "Сокола" у Львові, в якому кореспондент Ксав'єр Фішер детально описав хід футбольного матчу 1894 року.

"У суботу 14 липня о 17 годині на футбольне поле міського стадіону вийшли футболісти команд Львова та Кракова. Гравці львівської команди були в сірих гімнастичних штанях, а краківської — в синіх. Обидві команди були в білих футболках і гімнастичному взутті. Судив футбольний матч професор Виробек із Кракова".

НАЦІОНАЛЬНІ ТУРНІРИ

ДАНІЯ

32 ТУР
 "Фремад" — ФК "Копенгаген" — 3:3, "Б-93" — "Герфельге" — 1:2, "Виборг" — "Орхус" — 3:1, АБ "Копенгаген" — "Силькеборг" — 4:2, "Брондбю" — "Вейле" — 1:2, "Ольборг" — "Люнгбю" — 3:3.

СТАНОВИЩЕ ЛІДЕРІВ:
 "Ольборг" — 64, "Брондбю" — 58, АБ "Копенгаген" — 56, "Люнгбю" — 52, "Герфельге" — 44.

СЛОВЕНІЯ

33 ТУР
 "Белтінкі" — "Триглав" — 5:1, "Домзале" — "Олімпія" — 2:2, "Селье" — "Коротан" — 1:0, "Копер" — "Веленсье" — 0:2, "Примор'я" — "Мура" — 0:1, "Марибор" — "Нова Гориця" — 2:0.

СТАНОВИЩЕ ЛІДЕРІВ:
 "Марибор" — 66, "Нова Гориця" — 62, "Веленсье" — 56, "Мура" — 53, "Коротан" — 48.

НОРВЕГІЯ

9 ТУР
 "Мельде" — "Стабек" — 0:0, "Бодо Глімт" — "Ліллестрем" — 1:2, "Берген" — "Вікінг" — 1:0, "Конгсвінгер" — "Тромсе" — 3:1, "Стремгодсет" — "Одд Гренланд" — 3:5, "Валеренген" — "Мосс" — 1:2, "Русенборг" — "Скейд" — 3:0.

СТАНОВИЩЕ ЛІДЕРІВ:
 "Русенборг" — 22, "Стабек" — 20, "Мельде" — 19, "Ліллестрем" — 19, "Берген" — 15, "Одд Гренланд" — 15.

РУМУНІЯ

34 ТУР
 "Олімпія" — "Бакеу" — 0:2, "Динамо" — "Оцелул" — 2:1, "Форешта" — "Челул" — 0:2, "Університатя" (Клуж) — "Рапід" — 1:4, "Астра" — "Стяуа" — 1:1, "Арджеш" — "Онешті" — 2:0, "Університатя" (Крайова) — "Резіта" — 0:1, "Глорія" — "Фарул" — 4:2, "Націонал" — "Петролул" — 2:0.

ПІДСУМКОВЕ СТАНОВИЩЕ ЛІДЕРІВ:

"Рапід" — 89, "Динамо" — 82, "Стяуа" — 66, "Арджеш" — 64, "Бакеу" — 62.

УТОРЩИНА

33 ТУР
 "Керулт" — "Раба ЕТО" — 3:3, "Шіофок" — БВШЦ — 0:1, "Дунаферр" — "Відеогон" — 3:1, МТК — "Уйпешт" — 2:0, "Вашаш" — "Ференцварош" — 2:1, "Діошдьєр" — "Спартакус" — 1:0, "Гонвед" — "Вац" — 2:1.

СТАНОВИЩЕ ЛІДЕРІВ:
 МТК — 83, "Ференцварош" — 64, "Уйпешт" — 60, "Раба ЕТО" — 56, "Вашаш" — 54.

ШВЕЦІЯ

10 ТУР
 АІК — "Юргорден" — 3:1, "Гетеборг" — "Фрелунда" — 1:0, "Норчелінг" — "Треллеборг" — 2:5, "Кальмар" — "Гальмстад" — 2:0.

ПІДСУМКОВЕ СТАНОВИЩЕ ЛІДЕРІВ:

"Еребру" — "Мальме" — 2:0, "Гаммарбю" — "Ергрюте" — 0:0.

СТАНОВИЩЕ ЛІДЕРІВ:

"Ергрюте" — 22, "Гельсінборг" — 18, "Кальмар" — 18, АІК — 17, "Гальмстад" — 17.

ІСПАНІЯ

КУБОК КРАЇНИ ПІВФІНАЛ
 Повторний матч
 15 червня — вівторок
 "Депортиво" — "Атлетико" — 0:1 (0:0).
 35000 глядачів.
 Гол: Серена (60).
 Перший матч — 0:0.

ЛИТВА

23 ТУР
 "Жальгіріс" — "Дайнава" — 5:0, "Егеріай" — "Каред" — 1:2, "Банга" — "Екранас" — 0:2, "Локомотивас" — "Атлантас" — 1:5.

ПІДСУМКОВЕ СТАНОВИЩЕ ЛІДЕРІВ:

"Жальгіріс" — 59, "Каред" — 58, "Каунас" — 57, "Екранас" — 41, "Інкарас" — 37.

РЕСПУБЛІКА КОРЕЯ

МІЖНАРОДНИЙ ТУРНІР "КУБОК КОРЕЇ"
 Єгипет — Хорватія — 2:2 (2:1).
 Голи: Хассан (11, 34) — Цвитанович (45, з пенальті), Вугрин (77).
 Південна Корея — Мексика — 1:1 (1:1).
 Голи: Юнг Хван (17) — Терразас (15).

ПОЛЬЩА

КУБОК КРАЇНИ ФІНАЛ
 "Амік" — ГКС Б — 1:0 (0:0).
 13 червня. Познань. 11000 глядачів.

Рейтинг ФІФА РЕГРЕСУЄМО...

1. Бразилія	808	1	0	72. Алжир	453	68	-4	141. Ефіопія	204	140	-1
2. Франція	781	2	0	72. Малі	453	74	2	142. Шрі-Ланка	191	142	0
3. Чехія	753	5	2	74. Уругвай	451	67	-7	143. Гамбія	190	141	-2
4. Італія	750	4	0	75. Гватемала	447	73	-2	144. Домініка	186	144	0
5. Німеччина	733	3	-2	76. Буркіна-Фасо	443	76	0	144. Сент-Люсія	186	143	-1
6. Іспанія	732	8	2	77. Таїланд	442	75	-2	146. Сан-Марино	185	152	6
7. Хорватія	723	6	-1	78. Того	440	78	0	147. Антигуа і Барбуда	183	145	-2
8. Аргентина	716	7	-1	79. Катар	439	78	-1	148. Бангладеш	181	146	-2
9. Румунія	704	10	1	80. Намібія	433	83	3	148. Лесото	181	149	1
10. Голландія	700	9	-1	81. Гвінея	432	80	-1	150. Йемен	178	147	-3
11. Норвегія	699	12	1	82. Куба	430	101	19	151. Нігер	177	147	-4
12. Португалія	685	15	3	83. Зімбабве	429	81	-2	152. Мавританія	174	150	-2
13. Англія	684	11	-2	84. Уельс	423	82	-2	153. Домініканська Республіка	166	153	0
14. Мексика	672	13	-1	85. Узбекистан	414	84	-1	154. Кайманові острови	155	154	0
15. Швеція	668	14	-1	86. Вірменія	411	90	4	155. Лівія	154	162	7
16. Югославія	645	16	0	86. Сальвадор	411	87	1	156. Андорра	151	165	9
17. Данія	642	18	1	88. Естонія	410	85	-3	157. Киргизстан	150	155	-2
18. Марокко	637	19	1	88. Сенегал	410	87	-1	158. Лаос	149	156	-2
19. Австрія	632	17	-2	90. Боснія і Герцеговина	408	96	6	159. Суринам	143	157	-2
20. Словаччина	614	24	4	91. Мозамбик	406	91	0	160. Ботсвана	141	159	-1
21. Парагвай	613	20	-1	91. Оман	406	86	-5	161. КНДР	139	158	-3
22. Ізраїль	610	32	10	93. Білорусь	404	89	-4	161. КНДР	139	158	-3
23. Польща	607	29	6	94. Албанія	397	92	-2	161. КНДР	139	158	-3
23. Росія	607	33	10	95. Канада	395	93	-2	163. Непал	134	161	-2
25. Україна	606	21	-4	96. Конго	374	94	-2	164. Бермуди	131	163	-1
26. Турція	605	28	2	97. Азербайджан	373	103	6	165. Голландські Антилі	130	163	-2
27. Шотландія	601	21	-6	98. Молдова	372	100	2	166. Віргінські острови (Брит.)	124	166	0
28. ПАР	598	24	-4	99. Ліберія	371	94	-5	167. Гвінея-Бісау	117	167	0
29. Чилі	597	23	-6	100. Кенія	366	97	-3	168. Гайана	107	168	0
30. Бельгія	594	27	-3	101. Сирія	362	98	-3	169. Тайвань	103	169	0
31. США	592	24	-7	102. Сингапур	358	99	-3	170. Макао	97	170	0
32. Колумбія	583	31	-1	103. Малаві	356	102	-1	171. Кабо-Верде	96	171	0
33. Болгарія	575	30	-3	104. Уганда	353	107	3	172. Тонга	92	172	0
34. Замбія	573	36	2	105. Фарери	352	114	9	173. Кайманові острови	90	173	0
35. Ірландія	571	38	3	106. Гаїті	348	109	3	173. Самоа	90	173	0
36. Греція	570	37	1	107. Нова Зеландія	345	104	-3	173. Руанда	85	175	0
37. Туреччина	566	42	5	108. Ірак	341	105	-3	176. Папуа-Нова Гвінея	84	176	0
38. Корея	564	34	-4	108. Ливан	341	106	-2	177. Острови Кука	82	177	0
39. Єгипет	558	35	-4	110. Сьєрра-Леоне	325	108	-2	178. Пакистан	79	178	0
40. Саудівська Аравія	557	38	-2	111. В'єтнам	324	110	-1	179. Філіппіни	76	179	0
41. Ямайка	553	40	-1	112. Індонезія	320	111	-1	180. Вануату	71	180	0
42. Японія	546	41	-1	113. Барбадос	319	112	-1	181. Пуерто-Ріко	69	181	0
43. Кот-д'Івуар	541	45	2	113. Індія	319	112	-1	182. Чад	61	182	0
44. Іран	537	47	3	115. Венесуела	312	118	3	183. Еритрея	55	188	5
45. Гапа	535	45	0	116. Казахстан	303	115	-1	184. Аруба	50	183	-1
46. Угорщина	532	42	-4	117. Судан	292	117	0	184. Сейшели	50	183	-1
46. Ісландія	532	48	2	118. Малайзія	291	116	-2	186. Бельгія	48	185	1
48. Камерун	527	42	-6	119. Танзанія	279	119	0	187. Багами	47	186	-1
49. Екватор	522	55	6	120. Бахрейн	277	120	0	188. Бруней	43	187	-1
49. Литва	522	52	3	121. Гренада	275	125	4	189. Нікарагуа	42	189	0
51. Швейцарія	518	50	-1	121. Мальта	275	124	3	190. Віргінські острови (США)	32	190	0
52. Кувейт	515	49	-3	123. Туркменістан	272	121	-2	191. Палестина	27	191	0
53. Болівія	507	50	-3	124. Фіджі	270	123	-1	192. Танзанія	19	192	0
54. Китай	505	53	-1	125. Бірма	269	122	-3	193. Екваторіальна Гвінея	17	193	0
55. Латвія	504	63	8	126. Люксембург	266	126	0	194. Джибутті	16	194	0
56. Австралія	502	54	-2	127. Маврикій	260	128	1	194. Сан-Томе і Принсіпі	16	194	0
56. ДР Конго	502	58	2	128. Таджикистан	255	127	-1	196. Сомалі	12	196	0
58. Фінляндія	501	56	-2	129. Таїті	245	129	0	197. ЦАР	8	197	0
59. Грузія	498	56	-3	130. Бенін	242	130	0	198. Монголія	6	198	0
60. Тринідад і Тобаго	496	70	10	131. Йорданія	229	131	0	198. Східне Самоа	6	198	0
61. ОАЕ	494	60	-1	132. Ліхтенштейн	229	134	3	200. Гуам	4	200	0
62. Ангола	492	59	-3	133. Мадагаскар	225	132	-1	201. Антилья	3	201	0
62. Словенія	492	72	10	134. Сент-Кітс і Невіс	221	135	1	201. Монтсерат	3	201	0
64. Македонія	486	64	0	135. Сент-Вінсент і Гренадіни	220	133	-2				
65. Кипр	484	62	-3	136. Бурунді	216	137	1				
65. Перу	484	66	1	137. Гонконг	214	136	-1				
67. Коста-Ріка	470	65	-2	138. Соломонові острови	211	138	0				
68. Нігерія	468	61	-7	139. Свазіленд	207	151	12				
69. Півн. Ірландія	462	69	0	140. Панама	206	139	-1				
70. Гондурас	460	70	0								
71. Габон	458	76	5								

На світових меридіанах

У ЕЛІСТИНЦІВ НОВИЙ ТРЕНЕР

Як відомо, керівництво "Уралану" відправило у відставку наставника команди Павла Яковенка. Наступником тренера став ще один наш земляк Євген Кучеровський, котрий на початку місяця залишив клуб першого дивізіону чемпіонату Росії "Арсенал" (Тула). Євген Кучеровський 1988 року разом з дніпропетровським "Дніпром" завоював золоті медалі першості СРСР. У 1993-94 роках тренер керував олімпійською збірною Росії.

"БАЙЄРН" ПРОДОВЖИВ КОНТРАКТ З ЛІЗАРАЗЮ

Мюнхенський клуб ще на два роки продовжив контракт із французьким оборонцем Біксентом Лізаразю. Гравець виступатиме за "Байєрн" до 2003 року. Чемпіон світу Лізаразю пропустив напружену кінцівку цього сезону через травму коліна. Він не брав участі у драматичному фіналі Ліги чемпіонів та невдалому для мюнхенців фіналі Кубка країни. Оборонець також пропустив низку важливих матчів французької збірної.

ДЖАНАШІЯ — НАЙКРАЩИЙ ГРАВЕЦЬ ГРУЗІЇ

Форварда московського "Локомотива" Зазу Джанашія визнано найкращим футболістом країни сезону 1998-99 років. Це рішення прийняте, незважаючи на виключення нападника зі складу збірної Грузії за запізнення на тренувальний збір. У колах, близьких до наставника національної команди, говорять, що Джанашія взагалі може більше не з'явитися в складі збірної. Наступним у списку найкращих іде динамівець Києва Каха Каладзе. Третє місце посів ще один легионер, гравець "Ньюкасл Юнайтед" Темурі Кецабая.

НЕ ВСІМ ДО ВПОДОБИ КОНТРАКТ КРИСТІАНА ВІЄРІ

Щойно підписано найбільший в історії світового футболу контракт між "Лацио" та "Інтером", як на Вієрі посипалися різні критичні зауваження. Зокрема, бразильський півоборонець Денілсон радить італійцеві не втрачати голову від суми угоди. Ймовірно, бразильцеві заздрили, адже до цього він був рекордсменом трансферного ринку. Не залишився осторонь і Ватикан, що назвав суму трансферу Вієрі глузуванням з бідних. Хочеться запитати, а чи не є біткуванням з бідних багатомільярдні активи самого Ватикану?

БЕРЛІН ГОТУЄТЬСЯ ДО ЄВРОБАТАЛІЙ

Оновлюється столиця об'єднаної Німеччини Берлін. Майже все місто нагадує великий будівельний майданчик. Звичайно, команда зі столиці такої футбольної держави не може залишитися осторонь європейських кубків. І цього року берлінська "Герта", завоювавши третє місце, здобула право участі в Лізі чемпіонів. Останній раз клуб з'являвся на евроарені 21 рік тому. Але, як з'ясувалося, "Герта" зіткнулася з деякими проблемами. Річ у тім, що її домашній стадіон не відповідає вимогам УЄФА. Столичний "Олімпіаштадіон" було збудовано ще за часів Гітлера спеціально для проведення літніх Олімпійських ігор 1936 року. Берлінці планують терміново поміняти пошкоджені лави арени на індивідуальні пластикові сидіння. А поки що "Герта" проведитиме домашні кваліфікаційні матчі Ліги чемпіонів у Ганновері. До речі, берлінці підсилюють в міжсезонні свій склад. Вони придбали у "Байєрна" за 3,75 мільйона доларів іранського форварда Алі Даєї.

Олег СИВАК.

Товариський матч

ГОСПОДАРИ ПЕРЕМАГАЮТЬ "ЗІРОК"

Австралія — Збірна світу ФІФА — 3:2 (0:1).

Вільтор: через "частокіл" — до чемпіонства.

Не став винятком і нинішній сезон: минулорічний триумфатор, провінційний "Ресинг" із Лана, ще задовго до фіналу першості до свого титулу додав не дуже приємну частку "екс". Натомість, на французькому футбольному Олімпі з'явився "Олімпік" (даруйте за співзвучність слів). Поява марсельського "монстра" — чергова, між іншим, — не була випадковою. До цього йшлося ще з середини дев'яностих років, ще з тих пір, коли через горезвісного Бернара Тіпа та його махінації команда з гуркотом вискочила з елітної ліги в нижчий дивізіон. Але навіть тоді в клубі "водилися" добрі гроші. Також руку допомоги простягла місцева префектура. Це, а також "непопулярність" нового президента "Олімпіка" — Луї Дрейфуса, й привело до реанімації колись (до речі, не так давно) славетного клубу. Марсельські боси почали з найменшого: зберегли тих, хто відлів після "глобального потопу" 1994 року. Ветеранів залишилось мало, але вони все ж були. До місцевих "трендерів" прикупили й іноземних, недорогих, але перевірених на ділі: Лечкова, Каскаріно, Кепке. Контури майбутнього вималювалися чіткіше, прозоріше. Команда впевнено зайшла (точніше повернулася) до еліти. Але що означає для "Олімпіка" боротьба за виживання чи за роль статиста? Це смішно для такого клубу. Апетити розгорялися (добре, що фінансові "ін'єкції" допомагали). Першим серйозним ударом на підвалах "післямарсельського" першого дивізіону стала купівля "батьками" біло-блакитних імпазантного італійця Фабриціо Раванеллі. Потім у колективі з'явився — після закордонних мандрів по Іспанії та Італії — Кристоф Дюгаррі. А згодом гучні імена стали звичкою: Лоран Блан, Патрик Блондо, Жозелін Гурвенек, Робер Пірес, Флоріан Моріс. Міць марсельців зростала, повага — некавапно, але поступово — поверталась до них. Привид колишніх розчарувань дедалі менше виривав на горизонті. У сезоні 1997-98 років лише диво в жовто-червоному образі "Ресинга" перешкодило "Олімпіку" стати чемпіоном. У Марселі врахували недоліки того сезону. Вони це вже навчилися робити. І старт нового футбольного року став для "Олімпіка" та їхнього нового тренера Ролана Курбіса просто феноменальним. Суперники відставали на цілу миль, на цілу голову були нижчими. Майже всі. Знову те злочасне майже...

"Чому саме цього року?" Це питання неодноразово пульсувало в свідомості прихильників "Олімпіка". Чому саме тоді, коли їхній улюблений клуб, нарешті, розправив крила і зробив неймовірний "марш-кидок" до чемпіонства, з'явився "Бордо"? І справді, якщо тлумачити цю подію з точки зору фанів "Олімпіка", логіки виходить не так уже й багато в раптовій появі (чи, знову ж таки, відродженні) футбольного клубу з Бордо. Після вже далекого 1987 року, коли жирондинці востаннє (і вчетверте загалом) стали чемпіонами Франції, удача явно од них відвернулася. Хоча, якщо розібратися, чому вона мала ім'я посміхатись: від феноменального ансамблю триколірових, який був у них у середині восьмидесятих — Тігана, Шалана, Жиррес, Лякомб, Мюллер, Тюссо — не залишилось і сліду. З тріском залишив клуб і його ексцентричний президент — Клод Безз — знову за фінансові махінації (схоже, вони по-іншому не можуть). Місто, відоме своїми винами та регбі, залишилось без суперклубу. До речі, в місцевості, на якій розташоване місто Бордо, першоосновою для його мешканців є регбі, а вже потім футбол. Але, напевно, це має пом'якшити.

До свого визнання та відродження "Бордо" йшов іншим шляхом, ніж "Олімпік", але не менш твердою ногою. Команда майже щосезону потрапляла до Кубка УЄФА, була грозою авторитетів, але зовсім не авторитетом. Але одного разу, точніше сезону — а було це 1996 року — колись славетна команда сколихнула всю футбольну Європу, вийшовши до фіналу Кубка УЄФА, розправившись перед цим із славетним "Міланом". У фіналі не пощастило — надто вже вона похитливим був тоді

відчаєм. Роки все ж беруть своє... Натомість прийшов із "Осеру" "повітряний слаломіст" Ліліан Лаланд. З'явився — прийшов із "Монако" — й диспетчер алжирець із французьким паспортом Алі Бенарбія. Однак, головним здобутком, як з'ясувалося дещо пізніше, став прихід до керма "Бордо" нового головного тренера — вчорашнього нападника Елі Боп. Напередодні нинішнього сезону Боп працював у нижчолігових колективах, а "Бордо" очолював Курбіс — той самий, який перейшов до марсельського "Олімпіка".

І закутулася інтрига першості — міцно, міцно, з перших турів. Обидва претенденти на "золото" — і "Олімпік", і "Бордо" — одразу ж відірвалися од переслідувачів, однак, один од одного відірвалися більш, ніж на два кроки, так і не змогли. Очна зустріч у першому колі, в Марселі, переможець не виявила, відклавши претензії обох до кращих часів. Вони так і крокували дружно в ногу то з одним інтервалом, то випереджаючи суперника на півкорпуса. Хоча інші команди помітно відставали, це не було змагання з тінню. Кожен з двох "вибраних" відчував гарячий подих суперника, який і насторожував, і додавав сили. Обидва колективи також брали участь і в Кубку УЄФА. І виступали досить вдало до стадії чвертьфіналу. Але якщо марсельці звольним зусиллям дісталися аж до лужниковського фіналу, то "Бордо" зійшло із дистанції раніше, поступившись у 1/4 фіналу майбутньому переможцеві кубка — "Пармі". Поступився досить серйозно, навіть образливо — в гостях 0:6. Але, як з'ясувалось, на цій поразці була побудована підвала майбутнього триумфу у внутрішньому чемпіонаті. Перемоги ж марсельців на євроарені виявились "пірвовими": не виграли фіналу з "Пармою", не вистачило їх і на фініші чемпіонату.

Щоправда, на завершальній стадії "здали" обидва колективи. Але якщо "Бордо" зумів встояти на ногах після дошкульних поразок, то "Олімпік" після фіаско від "Ресинга" — 0:4 — так і не зміг прийти до тями.

Отже, все вирішувалося у останньому турі — інтрига, гідна будь-якого чемпіонату. Обом колективам треба було будь-що перемогти. І вони перемогли. Правда, про ціну говорити не доводиться, адже це — "темний ліс". Але якщо "Бордо" міг розраховувати лише на себе, то "Олімпік" мусив діяти, озираючись на суперника. А суперник у "Бордо" в останньому турі був не хто інший, як "ПСЖ" — найлютіший ворог марсельців. "Бордо" свого шансу не втратив, подарувавши прихильникам п'яте чемпіонське "золото".

"Ресинг", "Ліон" та інші. А що ж інші? І куди "подівся" минулорічний чемпіон? Після "бжевільного" триумфу невеличке містечко Лан, що на півночі Франції, у якому мешкає жителів менше, ніж вміщує центральний міський стадіон, опинилося перед серйозними випробуваннями: треба було підтвердити свої чемпіонські обов'язки, треба було також гідно представити честь країни в Лізі чемпіонів. Але можливість "Ресинга" обмежені і команда в міжсезоння втратила кількох провідних гравців, які "кували" чемпіонство. Це, а також необхідність виступати на різних фронтах зовсім нанівець намагання Леклерка та його підопічних повторити минулорічну фієсту. В результаті — лише шосте місце. Більше того, самотутній колектив зазнав ще й кадрових втрат. Цього разу — дуже серйозних: Лан залишають Фредерик Дею, який подався до "Барселони", а також головна ударна сила команди — Тоні Верель. І все ж цей сезон для жовто-червоних навряд чи можна пофарбувати лише в темний колір: "гірники" здобули Кубок французької ліги, а з ним — перепустку на континентальні змагання.

Якщо не брати до уваги феєричний успіх "Бордо" та потужну гру "Олімпіка", то "Ліон" справедливо можна назвати відкриттям сезону. Свої претензії на високі місця команда Бернара Лякомба продемонструвала ще в перших турах, міцно закріпившись вслід за лідерами. Фурор ліонці нарobili і на євроарені,

вийшовши до чвертьфіналу Кубка УЄФА і лише дивом поступились італійській "Болоньї". Моментом істини стала й гра нападників триколірових — Кавельї та Дюба, котрі в бомбардирському реєстрі досягли досить високих показників. І тому третє місце периферійного клубу навряд чи є випадковим — це, радше, добра плата за сумлінну роботу. Винагородою стала також і путівка до Ліги чемпіонів. А про те, що ліонці мають серйозні наміри і на євроарені, говорить той факт, що вони запросили до свого табору Тоні Верель. І це, як заявив президент клубу Жан-Мішель Аула, не останнє придбання.

Серед локальних досягнень привертає увагу п'яте місце досить скромного "Ренна", який в разі щасливого збігу обставин міг навіть посісти третє місце, а також стабільна гра наймолодшої команди першого дивізіону — "Нанта", який не лише фінішував сьомим, а й завойював національний кубок. Досить високо — на четвертій сходинці — опинився й "Монако", гра якого нинішнього сезону вирізнялась полярністю — могли переграти фаворита, а могли "отримати" й від аутсайдерів. Після чемпіонського сезону 1997 року монагаски так і не змогли отямитись та відшукати свою гру, а втрати Енцо Шифо, Алі Бенарбія та Соні Андерсона виявились невідплатними. Крім цього, клуб залишив ще один гравець "основи" — талановитий чемпіон світу Тьєрі Анрі, який подався підкорювати "Серію А". Єдиною втіхою для команди маленького князівства стало те, що в колективі залишились ще два чемпіони світу — Фаб'єн Бартез і Давид Трезеге.

Найбільшим розчаруванням сезону, що переросло в традицію, стало дев'яте місце "ПСЖ". Як не дивно, але останніми роками у французькому футболі правлять балом провінційні, периферійні, регіональні клуби — будь-хто, але не столичний "ПСЖ". Після того, як із команди пішов Луїс Фернандес, парижани так і не знайшли йому гідної заміни. Як, до речі, й тим гравцям "основи", що залишили колектив. Ситуація складна й нині, і деякі "стартовики" мають намір залишити команду. Натякнув про це й капітан команди — італієць Марко Симоне, який останнім часом визначав гру "ПСЖ" не лише в нападі, а й у середній лінії.

Натомість, до парижан у наступному сезоні приєднається Бенарбія, але що з того буде і чи це остання рокировка — покаже час. Явно не можуть записати цю першість до свого активу футболісти "Меца" та "Осеру". Минулорічний віце-чемпіон задовольнився лише десятим місцем, і то здобув його в боротьбі, показавши непогану гру лише в середині чемпіонату, а до того навіть перебуваючи в зоні аутсайдерів. Усі біди "Меца" почалися ще в міжсезоння, коли команду залишили провідні гравці, спокуючись на мільйонні контракти за кордоном, переважно в Іспанії. Решта не змогли підтвердити попереднього досягнення, яке нині здається випадковим. Крім того, "Мец" безславно і гучно провалив євросезон, поступившись у кваліфікаційному турнірі Ліги чемпіонів фінському "ГІКу". Що буде із цим колективом у наступному сезоні — навряд чи скаже й досвідчений провідець. Команда може знову залишитись без провідних футболістів. А може й підсилитись, що більш реально: першим "паростком" став наш Сергій Скаченко. Другим може бути італієць Падовано, однак з колишнім нападником "Юве" це не все зрозуміло.

"Осер" узагалі цей турнір провів бездарно. Чи не найбільш самотутня команда французького елітного дивізіону, чемпіон 1996 року, через обмеженість у фінансових питаннях "розгубила" своїх лідерів. У першу чергу це стосується Лаланда, якого так і не вдалося замінити. Можна лише послівчувати улюблений команді Жерара Депардьє та її незмінному наставникові Г'ю Ру, який кожного сезону бореться не лише із суперниками, а й з обставинами. Єдиним світлячком у складі "Осеру" залишається (цілком можливо, що поки що) чемпіон світу Діомед, гра якого в останньому турі й забезпечила продовження для "Осеру" елітної прописки.

Гравець року.

За визнанням французьких журналістів, найкращим у чемп-

іонаті став диспетчер новоспеченого чемпіона Алі Бенарбія. Тридцятирічний француз алжирського походження, який має подвійне громадянство, давно відомий своїми диригентськими здібностями. Цю функцію він виконував і в "Монако". Але особливо талант Алі розкрився в нинішньому сезоні в "Бордо".

Розкрився, щоб розвиватися наступного року вже в іншому клубі — "ПСЖ", до якого плей-мейкер перейшов за більш ніж три мільйони доларів. Цікавий факт: Бенарбія дуже хоче виступати за збірну Франції. Але на його позиції в збірній грає сам маестро Зидан. Тому й подумав Алі: а чом би не заграти за команду своєї історичної Батьківщини — Алжир?

На один рівень з Бенарбія я — на свій страх і ризик — поставив Сильвайна Вільтора — справжнє відкриття цього чемпіонату. Володіючи прекрасною стартовою швидкістю та дриблінгом, темношкірий "блондин" одразу став одним з лідерів "Бордо" — і не лише в атаці. Його успіх в "диспуті" бомбардирів також закономірний і більш, ніж упевнений: найближчий конкурент відстав на п'ять "пострілів". Упевнена гра за свій клуб допомогла Сильвайну дебютувати й в складі збірної Франції. І перший млинець виявився зовсім не глевким: форвард забив м'яч вірменам. А який чудовий гол записав на свій рахунок Вільтор у складі чемпіонів світу в матчі проти росіяні! Прикро лише, що цей м'яч так і не став переможним.

Найкращий тренер.

У цьому плані серед європейських команд "чільної п'ятірки", до якої входить і Франція, місцевий чемпіонат навряд чи може похизуватись гучними іменами наставників. Але й на цьому "грунті", як з'ясувалось, можуть з'явитись талановиті тренери. Не беручи до уваги керманців національної збірної, варто акцентувати увагу на трьох кандидатах: Жан Тігана, Ролан Курбіс і Елі Боп. Якщо перший у цьому сезоні скоріше втратив, аніж здобув, то двоє інших суттєво вплинули не лише на розподіл нагород, а й на структурну побудову гри підопічної команди, та й чемпіонату загалом. До цього року кваліфікація та майстерність Ролана Курбіса неодмінно переважили б відповідні показники нинішнього тренера "Бордо". Але, залишивши "Бордо", Курбіс позбувся й чемпіонства. А молодий як для тренера провінціал Елі Боп зумів не лише "зіпнути" із наданого "матеріалу" беззадатну одиницю, а й змінити психологію футболістів, їх спрямованість. Тому й сталося так, що майже нікому не відомий тренер, який до того працював у "Сент-Етьєні", за один сезон зробив те, що до нього не могли зробити аж за дванадцять років.

Олександр ПАНФІЛОВ.

В атаці Кристоф Дюгаррі.

— Йосипе Йосиповичу, про початок вашої футбольної кар'єри ходять легенди. Подейкують, що свого часу вам нібито доводилося побувати під конвоем, носити підручні документи й сидіти на гачку у всюдисущого КДБ...

— Всеяке в моєму житті траплялося. І майже всі круті повороти на цьому шляху невідомо пов'язані з футболем. Як і всі закарпатські хлопчачки, я любив його безтямно. Уже в шістнадцять років виступав за мукачівську "Іскру", в її складі був чемпіоном області. Напевно, грав би там і далі, якби не призов до армії.

Чесно кажучи, про військову службу мені навіть не мріялося. За національністю я — угорець, а в сталінські часи представників цього народу незаслужено вважали прислужниками фашистів, шпигунами, зрадниками. А тому обмежували в правах на кожну кроці. Забороняли призивати в армію...

На той час за мною вже полювало багато відомих команд. Зокрема, приїжджали гінці з київського "Динамо". Тамтешній адміністратор навіть поспішив видати мені форму, і через тиждень я повинен був прибути в динамівській колектив. Однак випередили киян військові, які вдалися до хитроців. Одного дня з'явився полковник з двома солдатами і через перекладача наказав мені збиратися з ними. У голові відразу ж майнули чорні думки: напевно, арешт! Але офіцер, побачивши, що я розгубився, заспокоїв. Того ж дня у призовних документах без мого відома написали, що Йосип Беца — українець. Невдовзі посадили у вагон "люкс": за персональною вказівкою командуючого армією — Героя Радянського Союзу і, як виявилось, великого шанувальника спорту, відправили служити, надійно "заховавши" від футбольних конкурентів, в Івано-Франківськ.

У цьому місті була цивільна команда "Спартак". Мені дозволили виступати за неї, навіть призначили капітаном. У її складі став чемпіоном СРСР серед команд однойменного товариства. А потім потрапив до Львова, а тамтешній СКА (принягдно передайте привіт від мене Ярославу Дмитрасевичу). А зі Львова пролягла дорога у московський ЦСКА, або, як тоді називали, — ЦДКА.

— Ваше прізвище швидко потрапило до списків збірної СРСР. Як це сталося?

— Восени 54-го я з москвичами готувався до сезону на півдні. Мабуть, під час контрольних ігор зарекомендував себе непогано, отож відразу зарахували кандидатом до головної команди. А невдовзі разом з іншими збірниками вже збирався в турне до Італії та Єгипту.

Пригадую, перед від'їздом трапився казус. Сів, як заведено було, писати біографію і, не підозрюючи нічого поганого, зазначив в ній: батько мій і мати — угорці, і я, їхній син, теж. Аж тут — переполох! Викликають мене в особли-

вий відділ і кажуть: у вашому військовому квитку вказано зовсім іншу національність. Що і чому приховуєте? Я пояснив. Слава Богу, мені повірили і дали двадцять днів, щоб привезти потрібні папери. Вдома я зайшов за довідкою у міськвиконком, забіг у церкву до священника, який навчав мене у німецькій школі. Узяв ще від нього "алібі" і повернувся до Москви. З того часу більше ніхто не сумнівався, що футболіст Беца — угорець.

адже ЦСКА фактично вивів мене в люди...

Я тоді жартома запитав міністра оборони: а якщо раптом захочу демобілізуватися? Полковник, що стояв поруч, усміхнувся і каже: "А ти добре подумай. Вдома по-мадярськи розмовляв — раз. Німецьку школу закінчував — два. Отож на випадок якоїсь "заворухи" розвідником будеш. Зрозуміло?" І я, звичайно ж, усе збагнув...

— Які найяскравіші враження за-

ли індонезійців — 4:0. Вже потім, коли нам вручали золоті медалі, від пережитого ми перебували у напівпритомності.

— Ваша тодішня команда складалася із "зірок", їхні імена стали футбольною легендою. А якими були ці люди у побуті, чи не псувала їх слава?

— Дуже скромно поведився Лев Яшин, високою внутрішньою культурою завжди вирізнявся спокійний Ігор Нетто. Веселу товариську вдачу мав

футбол. Через рік хочу відправити його в якусь команду за кордон. До речі, і зять мій — напівукраїнець, напіввірмен — Мелікян — теж "звихнувся" на футболі. Ось уже сім років він виступає за один із беirutських клубів і збірну Лівану. Нещодавно команда першої ліги, в якій він грає і працює тренером, стала чемпіоном. Можна сказати, що я теж до цього докладав руку, бо розробляв програму підготовки ливанських футболістів, до того ж "підкинув" з'яте одного з наших перспективних гравців...

— А як складалася ваша тренерська доля?

— Мені пощастило працювати з великим Масловим. Після закінчення інституту я поїхав другим тренером у Ростов-на-Дону, до Віктора Олександровича. А через рік, коли його відправили до Києва, саме він запропонував мою кандидатуру на своє місце. Я довго не погоджувався, адже був дуже молодим і розумий, що не зможу замінити такого обдарованого фахівця, як Маслов. Наполіг на тасемному голосуванні. Аж коли вся команда висловила "за", я змирився...

— Ви не шкодуєте, що стільки років присвятили футболу?

— Не шкодую. Футбол дав мені все. Після перемоги на Олімпіаді я отримав чотирикімнатну квартиру в так званій "чеховській" зоні Москви, вісім років тому обміняв її на Мукачеве. Я заслужений майстер спорту, тренер вищої категорії, був членом тренерської ради збірної СРСР. Отримую майже 200 гривень пенсії і "президентську" доплату як олімпійський чемпіон. Маю дуже багато друзів. Не обминають мене увагою ні Валерка, ні Мишко, ні Йошка (Лобановський, Коман, Сабо — І.Ф.), з якими доводилося зустрічатися на футбольному полі. Велику радість дає мені і робота з юними футболістами, серед яких вже сьогодні можна розпізнати майбутніх "зірок".

— Нам удається, що багато хто з теперішньої молоді хотів би виступити таким же знаменитим спортсменом, як Йосип Беца. Що для цього потрібно?

— Мої рецепти прості. Не дозволяйте нашим дітям по півдня сидіти перед телевізором чи комп'ютером. Це шкідливо впливає на організм, послаблює стійкість до великих фізичних навантажень, без яких футбол увяйти собі неможливо. Страшно подумати, але деякі із наших малолітніх дітей вже покурюють, свята відзначають випивкою. Ідть з ними на свіже повітря, дайте їм в руки корисне заняття. Обов'язково вчіться — у футболі потрібні насамперед мізки! Любіть цей спорт так, як ми, — і перед вами відчиняться двері "Барселони", "Реала", а загалом у вас буде цікаве, достойне життя.

Розмовляв Іван ФАРІОН.

м.Мукачеве.

Ексклюзив

"МОЄ "ЗОЛОТО" — НА ШІЙ ОНУКА"

Медаль олімпійського чемпіона Мельбурна Йосипа Беци носить тепер його внук Арсен. А зять грає за збірну Лівану.

Доля звалила на його плечі важкуватий хрест. За драматичних післявоєнних обставин двадцятирічний хлопчак, котрий міг зрозуміти лише мадярську говірку, із отчого дому потрапив до невідомої Москви. Однак чужа мова, оточення, звичаї, на щастя, не вибили "провінційного" юнака із життєвого сідла. Від природи сильний, працюючий і скромний, мукачівський самородок швидко став улюбленим союзнаї футбольної публіки і своїм серед товаришів.

Час не позначився на його щедрому, як закарпатське сонце, характері. І сьогодні, через п'ятдесят років, сповнених гучних злетів, перемог і визнання, він не перестає бути самим собою. Такий же привітний, доступний, простий у спілкуванні. З таким же, як і колись, живим блиском очей, коли мова заходить про найголовнішу справу його життя...

— У ті роки про успіхи ЦСКА говорили не тільки в Союзі, але і за його межами...

— Так, армійська команда була тоді на висоті. У 1955-му ми стали володарями Кубка СРСР і бронзовими призерами чемпіонату. Отримали звання майстрів спорту. Я і далі виступав за збірну, часто виїжджали за кордон, щоб добре підготуватися до Олімпійських ігор, так би мовити, провести "розвідку боем". Правда, нерідко наші функціонери намагалися приховати цей факт, головну команду відраджали на міжнародні матчі під маркою якогось клубу. Робилося це з кон'юнктурних міркувань: щоб у випадку нашого програшу не давати "імперіалістам" приводу для нагнітання політичного ажіотажу.

— Якось не віриться, що вам не хотілося приміряти футболку київського "Динамо"...

— Не все було тоді так просто. 1955-го року мене викликав маршал Жуков, тодішній міністр оборони. І в присутності якогось полковника та перекладача вручив логони молодшого лейтенанта. Напевно, армійське керівництво побоювалося, що я перейду в інший клуб, — а пропозиції надходили і від "Спартака", і від московського та київського "Динамо", — отож, про всяк випадок, вирішив підстрахуватися, тісніше пов'язати мене з армією. Однак про "втечу" я і не думав. З мого боку це було б негарно,

лишилися у вас після Олімпіади у Мельбурні де разом з командою здобули звання чемпіонів?

— Австралія — надзвичайно цікава країна, вона мені дуже сподобалася як пейзажами, так і високим рівнем розвитку. Правда, європейцям дуже докучала несамомота спека. Пригадується, із 80-ти марафонців, через високу вологість, фінішували лише 25... Ми знали про тамтешній клімат, і щоб звикнути до нього, відбували спеціальну 80-денну підготовку у Бірмі.

— Чи вдалося вам на тому турнірі хоча б раз відзначитися?

— Забити м'яч я не забив, але вважаю, що золоті медалі завоювати-таки допоміг. До фіналу ми могли б і не потрапити через неспоступливі індонезійців. Наша команда повністю їх переграла, разів з сім м'яч потрапляв у стійку, а гола все не було. Через ліхвілку закінчується гра... Раптом з боку суперників йде довга передача, Яшин помиляється на виході — хотів підправити м'яч, але став на нього і вправ. М'яч відскочив метрів десь на вісім вбік, і до нього шодоху мчить ніким не прикритий індонезійський нападник. Ворота порожні, ще мить — і гол! Та поки форвард підбивав ногу для кращого удару, я в несамомотому підкаті вбив м'яч. Довго після цього не міг отямитися, адже цим голом Олімпіада для нас могла закінчитися... Наступного дня, коли було перегравання, ми розгрома-

Микита Симонян, усмішка ніколи не сходила з його обличчя. Єдиний, хто високо дер носа і виставляв себе піжоном, був мій напарник із ЦСКА — правий оборонець Порхунов. Я взагалі-то людина сумирна, але одного разу він так допік комусь із наших, що ледь не заробив від мене по шії...

— Як на сьогоднішні мірки, ви доволі рано припинили грати у футбол...

— Звичайно ж хотілося грати якнайдовше. Але біда футболістів — травми. 1959 року, наприкінці сезону я отримав четвертий за рахунком струсок мозку. Був на волосок від смерті. Отож у тридцять один з половиною рік лікарі заборонили мені виступати. А тут саме випала нагода поїхати вчитися у Ленінградський військово-фізкультурний інститут. На той час я вже трохи навчився розмовляти по-російськи і разом з одинадцятьма іншими спортсменами вирушив у місто на Неві. Іспити склав успішно, і цю подію ми з друзями-армійцями відзначили під час вечірки на орендованій дачі. Саме тоді я вперше у своєму житті спробував спиртне...

— Де сьогодні зберігається ваше олімпійське "золото"?

— На шій мого улюбленця — 16-річного онука Арсена. Так само, як і золотий французький годинник від маршала Жукова. Арсен повністю вдася у мене: високого зросту, від природи швидкісний, жвавий, несамомото любить

Український ФУТБОЛ

ВБОЛІВАЙТЕ ЗА "ДИНАМО", ЧИТАЙТЕ "УФ"!

Нормою для газети стали оперативна інформація про внутрішні змагання, публікації ексклюзивних інтерв'ю з особистостями й зірками популярної гри, аналітичні матеріали про справи в нашому футбольному господарстві.

Щоб регулярно тричі на тиждень з липня читати улюблену газету "Український футбол", треба заплатити 2 гривні 40 копійок за місяць, 7 гривень 20 копійок — за три місяці і 14 гривень 40 копійок — за півроку.

Передплатний індекс — 60994.

19 червня — останній день передплати. Гайда на пошту!

Спортивний Канал

Сергій ДЕРЕПА, Володимир КАРДАШ та Сергій САВЕЛІЙ на спортивному каналі (УТ-2) представляють:

СУБОТА (19 червня) 13.00 — 14.00
НЕДІЛЯ (20 червня) 12.00 — 13.00

— Програма "Ринг-профі". Репортаж про рейтинговий бій за звання чемпіона Балканських країн.
 — Зустріч з першим віце-президентом

Федерації баскетболу України Зурабом Хромаєвим. Підсумки сезону.

— Оздоровлення за методикою Порфирія Іванова.

— Репортаж із прес-конференції про підписання Договору про співробітництво між Держкомспортом України та Румунією.

— Репортаж про змагання сільських спортсменів за програмою Всеукраїнських літніх спортивних ігор.

Крім того, упродовж двох днів телеглядачів чекає чимало цікавої інформації.

"Спортивний канал" — інформаційний партнер газети "Український футбол".

До уваги футбольних журналістів!

Комітет по зв'язках із засобами масової інформації ФФУ та компанія "Україна футбол інтернешнл" припиняють дію акредитаційних карток на відбровий турнір Євро-2000 за участю збірної України.

Проводиться нова акредитація на товариський матч Україна — Болгарія (18 серпня) та відброву зустріч Євро-2000 Україна — Франція (4 вересня).

Прохання до 15 липня заявити представників ЗМІ та передати по одному фото розміром 3x4 для одержання акредитаційних карток, вказавши, де працюватимуть журналісти: в прескомплексі чи на стадіоні.

Кожне видання, окрім спеціалізованих, має право заявити не більше двох представників. Отримати нові картки можна в ФФУ з 10 по 15 серпня.

Увага! З 15 липня заявки на акредитацію од вітчизняних журналістів не прийматимуться. Довідки за телефонами 252-87-00 та 252-86-75 (Роман Волинець).

Комітет по зв'язках із ЗМІ Федерації футболу України.

Довідковий кіоск

Професійна ліга футболпрогнозу запрошує взяти участь у турнірах з футболпрогнозу. Конверт. 280027, м.Хмельницький-27, а/с 526.

Редактор номера — Сергій ПІЛЬКЕВИЧ
 Старший коректор — Людмила СЕМЕНОВА

"Український футбол" - видання газети "Молодь України". Свідоцтво про реєстрацію КВ № 1778

Наш розрахунковий рахунок № 26003511 у Першому Київському філіалі АППБ "Аваль", МФО 322506, для "Українського футболу", код 05905668.

Видавництво "Преса України", 252047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.

44-18-352, 44-18-303, 44-18-385, 44-18-390. Факс 225-31-52, 441-83-03. Відділ реалізації 44-18-891.

252047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50, редакція газети "Український футбол".

Щоденно, крім суботи і неділі, з 9-ї до 18-ї години.

Головний редактор **В. І. БОДЕНЧУК**

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Віктор БАННИКОВ (перший віце-президент Федерації футболу України), Юрій БРЯЗГУНОВ (заступник головного редактора), Юрій БОНДАР, Валерій ВАЛЕРКО, Микола МОТОРНИЙ (заступник головного редактора), Сергій ПІЛЬКЕВИЧ, Федір ШПИГ (президент банку "Аваль").

ДЗВОНІТЬ ПИШІТЬ ЗАХОДЬТЕ

Електронна пошта my@molod.kiev.ua
 WEB-сторінка в Інтернеті — <http://uamedia.visti.net/uf>

Зам. 0327063. Індекс 60994.

Тираж 70 156 примірників.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0